Ekim-Kasım 1990 Sayı: 95 Fiyatı: 3 DM

TKP-ML
Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Faşist Engellemelere Rağmen
7 Ekim 1988'de Tuzla'da Katledilen 4 TİKKO Savaşçısı Kitlesel Olarak Anıldı!

MİT bölge sorumlusunun şoförü MİT mensubu faşist Kemal Tunçsel 10 Ekim 1990 tarihinde TİKKO şehir gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı!

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI SAVAŞIMIZ SÜRECEK!

Bir Kere Daha;

güncel devrimci sorumluluk

Ülkemizin bulunduğu Bölgede üç aydan beri sürmekte olan emperyalist savaş hazırlıkları askeri yönüyle tamamlanmak üzeredir.Kanlı çizmeleriyle petrol yataklarını korumada kararlı gözüken emperyalizm, içinden çıkamaşacağı yeni bunalımlarında beraberinde getiriyor. Emperyalizm can çekişmeye devam ettiği, petrol başta olmak üzere, ucuz hammadde kaynakları için bağımlı uluslar ve ezilen dünya halklarıyla ölümüne cebelleşmek zorunda olduğu, sonuç olarak da yeni ve daha büyük Vietnam'lardan kaçınamayacağı açıkca ortadadır.

Ülkemiz boylesine yakıcı bir bölge gerçekliği içindedir. Özal yönetimindeki faşist TC. devleti, ABD tarafından, hem emperyalist savaşın önemli mızrak başlarından biri,hem de bölgesel yeniden yapılandırma ve güvenlik sisteminin temel direği olmaya hazırlanıyor. Daha geniş açıdan ülkemiz büyük bir şeytan üçgeninin orta yerindedir.Zira Ortadoğu dışında dünyanın en çok ısınan ve yakın zamanda en büyük çalkantılara gebe olan iki bölgesi,ulusal çelişkilerden kormakarışık haldeki balkanlar ve Sovyet cumhuriyetleridir. Çöküntü içindeki Rus Sosyal emperyalizminin iç ve dış pazarlarına hakim olma yarışı,güçlü emperyalist batı devletlerini hummalı bir rekabete sokmuştur. ABD, Japonya ve birleşik almanya arasında bu rekabetin dünya ölçüsünde yeni paylaşım savaşlarını da körükleyecek şekilde kızışıcağı yıllar uzak değildir.

Bu uluslararası konum ve iç durumdan hareketle, ülkemizin yakın geleceğinin çok fırtınalı olacağını bilince çıkartmalayız.Bulunduğu ateş hattında emperyalizmin bu zayıf zincirini eritip kopartmak gibi büyük bir tarihsel sorumluluk taşıyoruz. Bölgede çıkarılacak bir emperyalist savaşa şiddetle karşıyız. Bunu yağma ve talan amaçlı haksız bir savaş olarak [illegible] ülkelerini kırıp geçirecek, muzzam bir yıkıma [illegible] Ama her şeye rağmen korkacak olan da [illegible] halkları ve devrim güçleri değil,savaşa hazırlanan emperyalist boyutlar ile bölgedeki paralı uşakları olmalıdır diyoruz. Çünkü boylesi savaşların büyük devrimci fırtınalar yaratmakla kalmayıp devrimlere yol açtığı, iki büyük emperyalist savaşın sonuçlarıyla sabittir. Bölgemizde hazırlığı görülen savaş, emperyalistler arasındaki bir paylaşım savaşı değil,ama bir bolge gericiliğinin çıkarlarını sarsan hareketi üzerine tüm bölgeyi ateşe verecek şekilde savaşa hazırlanan emperyalistler, geçmişteki dünya savaşlarına yakın etki ve tepkiler yaratmak üzeredir.Bölgedeki en köklü sorunlardan Kürt ulusal sorununu da içinde olan ülkemiz ve halkımız, daha özel olarak -aynı zamanda Irak'a da sınır olan- Türkiye Kürdistanı ve halkı, olası bir savaşın alevlerine çok yakın olduğu gibi, sahip olduğu dinamiklerle bunu bir devrim yangınına dönüştürecek durumdadır da. Ama bunun için devrimci önderlik, örgütlenme ve seferberlik her zamankinden kat kat büyük enerjiyle yürütülmek zorunda. öyle ki halkın mücadele potansiyeli her yerde ayaklansın, önü alınmaz bir güce dönüşsün. yoksa savaş yıktığıyla kalır ve onun devrim için doğurduğu tarihi fırsat harcanmış olur.

Emperyalistlerin bölgesel savaş tehdtidini gündeme getirdiği Ağustos ayından beri, bu savaş karşı devrimci bir kampanya örgütlemek ve kitlesel direniş hareketleri ile savaş bezirganı faşist Özal diktatörlüğünün karşısına dikilmek büyük önem taşırken, ciddi bir etkinliğin gösterilmemiş oması, biz komünistler dahil Türkiye devrimcilerinin halen cılız ve yetersiz kaldığını göstermektedir. Bu durumu aşmak boynumuzun borcu. parti güçlerimiz daha etkin olmak zorunda. Emperyalist gerici savaşa karşı kampanyanın parti örgütlülüğü ve eylemliliğiyle kalmayıp kitlelere yayılması gerekiyor.Bu da taban örgütlenmeleriyle olur ki,tüm Parti kademeliri ve her düzeydeki kadro, en sıradan sempatizana kadar, bu doğrultuda etkin rol oynamakla yükümlüdür.

Savaş hemen çıkabileceği gibi daha aylarca bir tehdit olarak da kalabilir. Gergin bekleyiş içindeki soğuk savaş daha fazla uzayacak olsa bile, sonunda sıcak çatışma olasılığı yüksektir. Bu yüzden, geçen zaman içinde zayıf kalan kampanya faaliyetlerinin bir an önce güçlendirilmesi gerekiyor.

Her devrimci orgut üç aydır benzer faaliyetleri yükseltmenin önemine vurgu yapmaktadır.Fakat tek tek herkesin zayıf kaldığı ortada. Yine başından beri herkes bu koşullardaki güç ve eylem birliklerinin ne kadar önemli olduğunu söylüyor. Biz de bunu sovledığımız gibi, geçen sayımızda da tum devrimci orgutlere somut bir çağrı yaptık. En basit birliklerin bile mücadele içinde yükseleceğini, masa başlarında kurulamayacağını ya da ciddi bir mücadele niyeti taşımadan masa başında kurulacak birliklerin hayat hakkı olmayacağını biliyoruz. Ama bunun bilincinde olmak, eylem birliklerinin merkezi örgütlenmesini ihmal etmek değildir. Böyle olursa ayrı ayrı kampanya faali-

yetleri nasıl birleştirilebilir ve üst düzeyde sağlanmayan bir eylem birliği tabana nasıl yayılır? Tabanda kendine hasbir örgütlenme oluşturanın, birlik isteyen gelsin katılsın demesiyle mi? açık ki böyle bir tutum, eylem birliğini kendi önderlik pozisyonu dışında düşünmeyenlerin gösterebileceği yanlış bir tutumdur.

Örneğin Devrimci Sol, güç ve eylem birliğinin yolu olarak; "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" nde örgütlenmeyi öngörüyor. İyi ama bu hangi ortak platformun ürünüdür? Bunu söylemekle onun emperyalist savaşa karşı kitleleri örgütleme ve harekete geçirme çabasını olumsuzlama durumunda değiliz. Partimizin kendi örgütlülüğü içinde başlattığı kampanya gibi bu da doğru olduğu kadar, taban örgütlenmesine yönelik attığı somut adımla ayrıca olumlu bir girişim sayılır. Elbet her örgüt kendi bağımsız siyasi faaliyetini istediği gibi yürütme hakkına sahiptir. Bir konuda birleşik mücadele yürütülmesi durumunda örgütlerin bundan ayrı kendi özel faaliyetleri doğal olarak sürecektir. Buna kimse bir şey demez. Dahası eylem birlikleri içinde her örgütün kendietkinliğini arttırma ve yönlendirici rol oynama çabası da,birliğin disiplinini bozmadıkça, karşı çıkılacak bir şey olmaz. Ama eylem birliğini içtenlikle isteyen, bunun mücadele içinde örnek dayanışmalarla ilkeli ve sağlıklı şekilde yükseltilmesini gerçekten arzu eden, bu yönde merkezi diyalogla ortak platform oluşturma çabasından da kaçınamaz.

Böyle bir çaba gösterildiği zaman, başlangıçta bir örgütün geniş kitleleri kucaklayacak bir kampanya için oluşturmaya çalıştığı ve emperyalist savaşa karşı olan herkesin de katılabileceğini söylediği örgütlenme modeli, ortak platform içinde genel kabul görebilir ya da bazı değişikliklerle benimsenebilir. Ama ortak platform ve birleşik kampanya çağırısı yanıtsız bırakılıp örgütler arası merkezi diyalogdan kaçınılırsa, örnek gösterilen özel örgütlenme isterse çok ideal bir şey olsun, güç ve eylem birliğini sağlamanın aracı olamaz. Dar grupçu bir mantığın eylem birliği adına kendi liderliğini dayatmasının aracı olur.

Bir de "*eylem de birlik, propaganda/ajitasyonda serbestlik*" ilkesinin ortak platform disiplini dışında bir serbestlik istemi gibi yorumlanarak reddedilmesi anlamsızdır. Birleşik bir mücadeleden yana olan, herşeyden önce bunun platformunu oluşturmak için diyalog çabası gösterir. Propaganda/ajitasyon konusunda farklı anlayışların somut kuralları üzerinde birleşmeleri zor değil, fakat soyut tartışmalar işi çıkmaza sokmaktadır.

Partimiz TKP/ML, emperyalist savaşa karşı birleşik devrimci kampanya çağrısında ısrar ediyor.Bu konuda örgütlerden sorumlu ve duyarlı yaklaşımlar bekliyor. Devrimci sorumluluk, bugün örgütler arasında sıcak ilişki ve iyi bir dayanışma geliştirmek için her zamankinden daha olgun hareket etmeyi gerektiriyor.Bunun için sekter tartışma ve basit suçlamalar son bulmalı,sağırlar diyalogu yerine herkesin birbirini daha iyi anlayacağı diyaloglar geliştirilmelidir.Güç ve eylem birliği konusunda genel olarak söylenenler çok güzel.Ama sözle eylem birbirini tutmalı Sorunun üzerine gidiyoruz, çünkü gerçekten önemli. Ayrı ayrı kampanya ve faaliyetlerin geniş kitleleri eyleme geçirmedeki yetersizliği ortada. Halkımızı tehdit eden ve daha genel olarak bölge halklarını ilgilendiren vahim gelişmeler karşısında devrimci güçlerin belli bir anlayış birliği ve siyasal tavır benzerliği de var. Öyleyse neden birbirinden kopuk ve dağınık hareket edilsin?

Önümüzdeki aylarda yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme uyuşmazlıklarından gelecek grevleri var. Bugün işçi sınıfımızın mücadelesini yüzbin lira eksik-fazla ücret hesabına dayandıranlar burjuva ajanlarıdır.Kanları üzerinde pazarlık yapılan, tekrar 12 Eylül karanlığına gömülmek istenen işçi ve emekçilerin derdi geçim sıkıntısından ibaret olamaz. Hakim sınıfların aşağılık bir "terör" yaygarası kopardıkları şu sıra,halkımızın asıl sorunu,emperyalist savaş tehditi ve azıp kuduran faşist devlet terörüdür. Emekçileri açlığa mahkum eden Savaş ekonomisi de bunlardan ayrı olarak mücadele edilecek bir şey değil. Şimdi işçi hareketinin bu hedeflere karşı siyasal bir mücadele olarak yükseltilmesi gerekiyor. Bu doğrultuda bir genel grevin örgütlenebilmesi çok önemli.Tek tek işyerlerinde ise militan devrimci direniş ler,fabrika işgalleri vb. gerçekleştirilebilmeli.Aynı şekilde yasadışı sokak gösterileri,radikal kitle eylemleri küçükten büyüğe hızla geliştirilebilmeli .

Bütün bunlar için özel olarak Partimizin güçleri,genel olarak da devrimci güçler,işçi sınıfı başta olmak üzere geniş kitleler arasında daha etki siyasi faaliyet yürütme ve eylem birliği halinde devrimci önderliğin gücünü arttırma sorumluluğuyla yükümlüdür Silahlı mücadele ile bir arada kitle eylemliliğinin geliştirilmesi, emperyalist-faşist tehdit ve tertiplere karşı günümüzün en acil devrimci görevidir.*

"emperyalist-gerici savaşa hayır"

kampanyalarına katıl!

DEVRİMCİ TUTSAKLARI REHİN TUTAN FAŞİZM,

Demokles'in Kılıcı Gibi Darağacının İpini Sallıyor.

İDAM TEHDİTİ HAKLI MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ

Konu, yükselen devrimci mücadeleye karşı,faşizmin "terör" yaygaraları içinde, Özal köpeğinin bir dalavışıyla gündeme gelmiştir. Faşist devletin "terörizm" demogojilerini bu sayımızda uzunca yanıtladığımızdan tekrar gerek yok. Doğrudan idamlar sorununa girelim.

"Fikirlerin terörle kabul ettirilmesine asla müsade etmeyiz ve terörü kullananları da layık oldukları cezaya çarptırırız... Yani burada insafsız olmamız lazım... Onları yaşatmamamız lazım..."

Özal, bu sözleri, Bahariye Üçok'un karanlık bir şekilde öldürülmesine karşı tepkeler yükselirken söylüyordu. Çıkış noktası, "laikliği" savunan bir seçkin kişinin "islam" adına öldürülmesiydi. Buradan hareketle "fikir-terör" şeklinde bir tablo çizerken, kamuoyunun fikir adamlarına yönelik saldırılara gösterdiği tepkiyi istismar ettiği gibi, bu tür olaylarla hiç bir benzerliği olmayan devrimci eylemleri de aynı kefeye koyarak bütünüyle devrimci harekete karşı tasarladığı yeni bir idam furyası için kamuoyu oluşturmayı amaçlıyordu.

Gerçekleştirilen devrimci eylemlerin hedeflerinde faşist de olsa hiçbir "fikir adamı" bulunmadığı halde, böyle aşağılık bir demogoji ve gerekçeyle,elde rehin gibi tutulan devrimci tutsaklara yağlı sicimler hazırlanacaktı. Özal'ın bu doğrultudaki direktifini alan ve tam da kamuoyunun tepki gösterdiği islami gericilik odaklarını palazlandırılmasıyla tanınan Devlet Bakanı Keçeciler, hükümet adına azgın dişlerini gösterdi:

"sen polisi jandarmayı öldüreceksin,cezasız kalamaz.Hükümetimiz meclis'te bekleyen idam cezalarının onaylanmasını kararlaştırdı.Meclis de tasdik edecek"

Böylece Özal'ın sözünü ettiği "sert önlem"in ne olduğu daha iyi anlaşıldığı gibi, hedefte netleştirildi. keçeciler köpeği, ele alacak idam dosyalarının "terör eylemi yapan örgütlere ait" olduğunu da ekleyerek özellikle Partimiz TKP/ML, Devrimci Sol ve PKK davalarından idama hükümlü tutsak ve rehinelerin katilini amaçladıklarını belli etti.

Bir devletin alçaklığı ve de aczi bu kadar iyi ortaya konamazdı.Takunyalı faşist-Keçeciler,bu açıklamalarıyla birlikte,6 yıldan beri devrimci tutsakları asmamalarının nedenide bir güzel anlattı:

" Belki Batıya gelişmiş bir Türkiye imajı verir vesilesiyle yıllardan beri askıya aldığımız meclisteki idam cezaları tasdik olacaktır"!

Şimdide düşünceleri şöyle demek ki; "Batı'ya gelişmiş Türkiye imajını nasıl olsa veremiyoruz, başka türlü katliam ve işkencelerimiz eksik değil, oldu olacak idamları da yapalım,hazır savaş ortamında destekleri artıp eleştirileri de azalmışken fırsatı değerlendirelim"...

ne var ki bu o kadar da kolay değildi. SHP-DYP vb. de 6 ay önceki gibi "terör ve bölücülüğe karşı" mutabakatı tazelemiş olmasına rağmen, bütün yüzleri açığa çıkacağından ve halka hesap veremeyeceklerinden bu kadar ileri gidilmesini destekleyemezlerdi.

Daha bundan bir ay önce hepsi birlikte Menderesleri "Anıt Mezar"a naklederek "bir daha böyle trajediler olmasın" vb. demediler mi? halka kan kusturanlar, emperyalizmin hizmetinde binlerce genci kırdıranlar "itibar" iadesi ile "anıt"laştırılırken, onlar için "tarihi bir haksızlık" ve "cinayet" sayılan darağaçları, bir kez daha devrimci halk evlatları için kolayca nasıl kurulacaktı?

Muhalefet partileri böyle bir sorumluluğu yüklenmediği gibi ANAP içindeki grupların bir çoğu ve hükümet üyelerinin bazıları da Keçecileri desteklemekten kaçındılar. Gerçi Keçecilere gösterilen tepki, Keçecilerin "hükümet idamları onaylayacak" demesiydi. Yoksa karşı oldukları devrimcilerin idam edilmesi değildi. Öte yandan devrimci mücadelenin son yıllarda yükselmesi ve kamuoyundan gelecek tepkilerinde bunlar üzerindeki etkisiydi. Muhalefet partilerden SHP'nin içinde yer alan bazı milletvekillerin idamlara karşı olduğu da söyleemez. Demirel ise bu konuda tescilli bir katildir.Daha dün 12 Mart

döneminde Deniz gezimişlerin asılmasında parmağını kaldırmadı mı? Bugün ise söyleğiği şudurk "kahve tarayanları, on kişiyi öldürenleri affedemeyiz" dir. Devrimcilerin idamına karşı olduğundan değil, koşullar buna uygun olmadığından ve muhalefette olmasından dolayı çekimser gözüküyor.Özal kadar, Demirel'de devrimcilerin idam edilmesinden yanadır.

12 Eylül'ün idam kararlarını onaylayan Danışma Meclisi'nde bugünkü partilere ve meclise devşirilenleri de bırakalım, 1984'te yine bu TBMM iki devrimcinin idamını onaylamadı mı?

Üstelik bu onay, tam da bugünkü Özal'ın "yaşatmamak lazım" çığlığına benzer şekilde, o günkü Evren'in"Asamayıp da besleyecek miyiz" fetvası üzerine yapılmadı mı?...

Aslında bugün bile Demirel'ler, "kısasa kısas mantığını kabul etmiyoruz" derken faşist devletin komünist-devrimci Kürt ulusalcı savaş tutsaklarını fırsat buldukça halletmesine taraftardırlar.Ama devrimcilerin halk düşmanlarına yönelik,haklı,meşru ve halk adaletini simgeleyen eylemlerini ne kadar çarpıtsalar bile halkı teşhir edemediklerinden, idamların gerekliliğini halk üzerinde infial uyandırmış karşı-devrimci eylemler ve adi suçlarla gerekçelendirme çabasındalar.

halka karşı savaşında, devlete "üstün" hizmetler vermiş işkenceci faşist şeflerin ard arda bulunup cezalandırılması, gerilla savaşıyla devlet güçlerinin sürekli hırpalanması, şu sıralar onların özellikle ihtiyaç duydukları güçlü devlet" imajını yerle bir etmekte ve kırbaç yemiş it gibi kudurmalarına yol açmaktadır.

"*işlenmişlenmiş olan cinayetlere bakacağız*" diyen Demirel, "*kahve taramış,8-10 kişiyi öldürmüş insan için kim merhamet dileyebilir?*' derken, bu adice yapılmış demogojiden başka bir şey değildir. Adalet komisyonu'na getirilmek istenen dosyalar, çok iyi biliyor ki devrimci tutsaklara ait. Devrimcilerin ise bu türden eylemleri yok. Kahve tarayıp 8-10 kişiyi öldüren kim? Geçmişte yine bu Demirel'in "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" dediği MHP'li sivil faşistler. Peki şimdi bunlardan birinin dosyası önüne getirilse Demirel infaza onay verir mi? O halde neden böyle konuşuyor? Faşistlerin caniliğini devrimcilere yakıştırmak için. Yoksa devrimci tutsakların rehine olmak gündeme getirildiği bir durumda, kimler olduğunu da belirtmeden kahve tarayanın bahsını etmesinin bir anlamı olamaz.

Aynı alçaklığın daha da adisini ANAP'lı Adalet Komisyon'u Başkanı Alpaslan Pehlivanlı yapıyor. O da şöyle konuşmuş:

"*üç yaşındaki bir kız çocuğunu ırzına geçtikten sonra boğarak öldüreni bir iki gün içinde assanız kamu vicdanı rahatlar. Ama aradan on yıl geçince aynı suçluyu kamuoyu ve özellikle Türk aydınları aynı gözle bakmıyorlar...*"

Nereden nereye bağlantı kuruyorlar? Sanki şimdi on yıl önceki eyleminden dolayı idam edilmesi tasarlananlar ve demokratik kamuoyunun sahip çıktığı kişiler üç yaşındaki çocuğun ırzına geçen sapıklardır. Ne mide bulandırıcı bir benzetme!.. Gündeme getirdikleri idam konusu, tamamen devrimcilerin işkenceci faşist katilleri cezalandırmasına karşılık devletin elindeki devrimci tutsakları asma niyetiyle ilgiliyken,hiç biri örnek olarak bir polis şefinin, bir MİT sorgucusunun,bir kontrgerilla albayanın öldürülmesini örnek vermiyor.İşte bunları öldürenlerin arkadaşlarını veşa geçmişte bu tür eylemler yapanları asmak lazım diyemiyor da, soytarıca "kahve tarama", "ırza geçme" olaylarını örnek veriyorlar. oysa onların bütün düşmanlığı halka ve halkın devrimci evlatlarınadır. örnek verdikleri adi suçları ve faşist cinayetleri ise, kendi pis düzenleri ve aşağılık devletleri beslemekte,bütün bunların politik sorumluluğunu kendileri taşımaktalar. En başta cezalandırmayı hak eden biri varsa, beyni yıkanıp halkın üzerine saldırılmış faşist piyonlardan ve ruh hastası yapılıp adi suç işletilen düzen kurbanlarından önce, her tür alçaklığın başı olan kendileridir.

"Anarşi-terör" diyorlar, "canilik" diyorlar devrimci şiddete. biz hümanist değiliz. Ölüm cezasını da halkın adaleti gereği savunuyor ve hak edenlere uyguluyoruz. Bu devrimci şiddettir.Ne idiği belirsiz bir terör değil. Terör kavramı da çok çarpıtılmıştır aslında. Nedir Terör? Şiddetin Fransızcası. Bize göre iki tür şiddet ya da terör vardır. Biri devrimci diğeri karşı-devrimci. Kimse bu gerçeği yadsıyamaz. Şiddeti sömürücü egemen sınıflar yaratmış, tarih boyunca sömürülen ve ezilenler de buna yanıt vermiştir. Yöntemleri arasında da büyük farklar vardır. Karşı-devrimciler her tür işkenceyi, vahşeti şiddet biçimi olarak halka mübah görürken, devrimciler insanlık dışı yöntemlerden uzak durur. Tersi örnekler görülmüşse bile devrimci mantık ve kişiliğin ürünü değildir. Gerçek devrimciler, şiddetin yönteminde olduğu kadar hedeflerinde de büyük titizlik gösterir ve insanlık onurunu yüceltirler. Karşı-devrim ise başından itibaren ezilen yığınlar şahsında insanlı-

ğın düşmanıdırlar.

İşkenceci bir polis memurundan devlet başkanına kadar hepisinin hizmet ettiği sömürücü asalak sınıflar ve hepisinin dini, imanı, namusu,şerefi paradır. Burjuva demokratizminin "insancıllık" kavramının da içi boştur. Ezen ve ezilenlerin olduğu yerde, karşı-devrimci terörün "her tür şiddete karşı" olmakla son bulmadığı bir dünyada,hele de bu terörün göz çıkarttığı bir düzende, böyle bir "insancıllık" ezilen insanlığın yararına değildir.

Bu yüzden, biz,devrimci tutsaklar için getirilen idamlara,hümanist bir söylemle karşı çıkılmasını değil,devrimci şiddetle karşı çıkılmasını savunuyoruz. Tüm devrimci demokratlar, kendileri için gerçek demokrasiyi, özgürlüğü, insanca yaşamı arzu eden bütün emekçiler, faşizmin her türlü kudurganlığına ve bu arada elindeki devrimci rehineleri katletme girişimlerine böyle yanıt vermelidir.

Faşizmin bu tehditleri ve eğer daha uygun koşullar bulup gereçekleştirmeye yeltenirse tutsak devrimcileri katletmesi, bir yönüyle duyduğu kinin, bir yönüyle de silahlı devrimci güçleri ikileme sokma isteğinin ürünü olarak görülmelidir. Halka karşı savaşında devlete "üstün" hizmetler vermiş işkenceci faşist şeflerin ard arda bulunup cezalandırılması, gerilla savaşıyla devlet güçlerinin sürekli hırpalanması, şu sıralar onların özellikle ihtiyaç duydukları "güçlü devlet" imajını yerle bir etmekte ve kırbaç yemiş it gibi kudurmalarına yol açmaktadır. Bu durumda "eğer silahlı mücadeleyi yükselten örgütlerin elimizdeki tutsak kadrolarını darağacına çıkartırsak bu iyi bir şantaj olabilir" diye düşünüyorlar. tarih boyunca karşı-devrim güçleri bu tür şantaj ve tehditleri çok denemişlerdir. Örneğin ikinci dünya savaşı yıllarında Partizan Savaşı yürüten devrimci örgütlerin kayıp verdiren her silahlı eylemine karşı işgalci emperyalist güçler ve faşist işbirlikçileri esir kamplarındaki komünist-devrimci-yurtseverlerden onlarca ve yüzlercesini duvar dibi yaparak, dışardakilere bir mesaj vermek istemeşilerdir. "Bakın yoldaşlarınızı pırasa gibi doğruyoruz, eğer bunu istemiyorsanız direnişi bırakın!.." Bu şantajlar bazı durumlarda geçici ikilemlere yol açmış olsa bile, sonuçta haklı direniş ve devrimci hareketleri durdurmak bir yana, daha da alevlendirmiştir.

Devrimciler mücadeleye atılırken herşeyi göze alan insanlardır. Tutsak düştükleri zaman da kendi canları tehlikede olsa bile devrimin zafere yürüyüşünü her şeyin üzerinde tutar ve devrimci gelişmeleri coşkuyla karşılarlar. Bu mücadele bir bütündür. Ölüm ve zulüm, dışardaki içerdeki her devrimcinin tebessümle karşılamasını bileceği doğal şeylerdir. Sınıf mücadelesinin acımasız kanunlarıdır sözkonusu olan.Şuna eminiz ki, içerideki yoldaşlarımız ve devrimci tutsaklar, kendi yaşamlarının şantaja konu edilmesinden dolayı, dışarıdaki silahlı eylemlerin durdurulması ya da ertelenmesini akıllarından bile geçirmemekte, tam tersine daha büyük eylem haberleri duymak istemektedirler. onlar, sırası geldiğinde,önceki örnekler gibi cellatların suratına haykırarak sandalyelerini tekmeleyecek inanca ve yüreğe sahiptirler. Faşizm onları katletmekle hiç bir şey elde etmeyecek, ancak astığı kadar devrim neferini fiziken imha etmiş olacak, fakat her birinin yerine halkımız onlarca,yüzlerce ve binlerce evladını devrime adayacaktır.

Bu işin bayraktarlığını yapan Keçeciler, "*Böyle bir açıklama mangal gibi yürek ister*" demiş.

Tevekkelli değil, bu açıklamadan sonra çevresindeki korumaların sayısını birkaç misli arttırması. Hem it gibi titrer, hem de "mangal gibi yürek"ten söz eder.

Bu şantaj ve tehdit tekrar tekrar gündeme gelebileceği gibi, bölgesel savaşın patlak vermesi gibi bir durumda duvar dibi furyasına bile dönüştürebilirler. Ama faşist cellatlar şunu unutmasınlar: Katledecekleri her devrimci tutsak karşılığında kendi ödeyecekleri bedel tahminlerin ötesinde olacak, devrimin silahları çok daha acı konuşacaktır.

İDAMLARIN İNFAZINA CÜRET EDEN FAŞİSTLER, HER TÜR DEVRİMCİ MİSİLLEMEYE DE HAZIR OLMALIDIR!

Baştarafı sf. 22

rinin çoğu aynı zamanda Irak,FKÖ, Yemen, Sudan, Libya ile birlikte İsrail'e karşı "Arap Cephesi"ni yeniden oluşturmak zorunda kalıyorlar. Şimdi bunların gerçek yeri neresi? Şüphesiz ki, emperyalizmin yanı ve Irak'a karşı oluşturulan cephenin içidir.Amerikan yönetimi de bunu vurgulamak üzere, "Araplar bizimle birliktedir.Irak ile olası bir çatışmaya Arap müttefiklerimizin katılacaklarına inanıyoruz" diyor. Ama bu "güven" ifadesi,aynı zamanda bir kaygının göstergesidir.Uşak Arap devletleri ABD yanında elbette savaşmayı istiyorlar.işgal altın daki Filistin topraklarının yeniden kana bulanması Filistin halkının biriken öfkesinin patlamalara yol açması, bu durumun bütün Arap halklarını derinden etkilemesi,Amerikancı yönetimlerin zorlanması ve Körfez savaşında İsrailinde işe karışma olasılığı, bunları kara kara düşündürüyor.Taçları ve tahtlarını güvencede hissedemiyorlar. Zaman geçtikçe durum kendileri aleyhine döndüğü için de, savaş olacaksa bir an önce başlatılsın istiyorlar.Ama bakalım emperyalistler buna hazır mı?

Mücadele alanlarından haberler

DEŞHT'DE BÜYÜK ÇATIŞMA

PARTİMİZ TKP/ML ÖNDERLİĞİNDE YÜRÜTÜLEN GERİLLA SAVAŞINI ORDUMUZ TİKKO SAVAŞARAK ÖĞRENMEYE DEVAM EDİYOR

90'lı yıllarda ,I2 Eylülist kara rejimin zorlandığı,sarsıldığı, artık o rejimin çivilerinin bir bir söküldüğü, söküldükçe kara rejimin pisliğinin zehirleyici, boğucu, tiksindirici havası, baskı altındaki yığınları daha isyankar, direngen kılmaktan kendini kurtaramadı.

Kokuşmuş kohne düzen, kendi kokuşmuşluğunu öylesine iğrenç, vahşi ve barbarbir şekilde Türkiye Kürdistan'ında gösteriyor ki; insanım diyen utanç duyuyor. Ağzı salyalıkelle avcıları insan kanına doymak nedir bilmezler.

Askeri Eğitim Kampından Bir Görüntü

Onlar, KURTULUŞUN ŞAH DAMARI Olmaya Hazırlanıyorlar.

Türkiye Kürdistan'ında doğrudan ilan edilmiş bir iç savaş yaşanıyor. Dağ,taş,köy kasaba çapulcu sürülerinin işgali altında.Bu işgalin resmi ağızlardan gerekçesi: "*can-mal güvenliğini sağlamak,terörü önlemek*" imiş.Gerekçelendirilen can-mal güvenliğinin en büyük tehditkarları ve devlet terörünün baş uygulayıcıları kendileridir. Devlet teroru, genelde Türkiye'de,özelde ise Türkiye Kürdistan'ında bütün barbarlığıyla hüküm sürmektedir. Evinden çıkıp komşu eve gitmek dahi, çapulcu sürülerinin izinine bağlanmıştır.

Kürdistan'da anayasa-babayasa faşist ordunun silahlarının nomlusundadır. "Demokrasi" dedikleri katliamdır,zulümdür,sürgündür,sömürüdür,kıyımdır,işkencedir,evleri ve ekili tarlaları yakıp yıkmaktır.Köhne düzenin "demokrasisi" kendi sömürü düzenlerini ayakta tutabilmenin diktatoryasıdır, kanlı faşizmdir. Faşizmin kanlı dişleri tüm çıplaklığıyla Kürdistan da gözler önündedir. Savaş koşullarının şekillendirdiği yaşam vardır. Bu savaş,haklı ile haksız arasındaki savaştır.Sömürücü ile sömürenler arasındaki savaş eskiye dayanır. Günümüzde daha zengin araçlarla devam etmektedir.

Partimiz TKP/ML önderliğinde verilen gerilla savaşı gün geçtikçe ivme kazanmakta, daha da boyutlanmaktadır.Kan emici zorbaların yüzbinlerce ordusuyla, çevik kuvvetiyle, binlerce köy korucusuyla, ihbarcısıyla gerilla savaşını yok etme girişim ve uygulamaları sonuç vermemiş, aksine her geçen gün kitlelerin daha fazla desteğine sahip hale gelmiştir.

İşte, Eylül ayının ilk haftasında Dersim-Hozat'a bağlı Deşt(Geyiksuyu) Bornek köyünde bir gerilla birliğimizle Faşist Türk ordusu'nun askerleri arasında akşam saat 21 sularında çıkan çatışma,gerillalarımızın başarısını ortaya koyduğu gibi, yeni deneyimler de kazandırmış, halka ve gerillalarımıza moral vermiştir.

Bornek köyünü erken saatlerde ablukaya alan ve köyde sokağa çıkma yasağı ilan eden faşist ordu, akşam saatlerinde evden çıkışları da yasaklamıştır. Köyün dört bir yanında mevzilenerek pusu kurmuşlardır. sayısı yüzü aşkın faşizmin silahlı güçleri, iştahla,köye girebilecek gerillaların beklentisi içindeydiler. Olup bitenlerden habersiz olan gerilla birliğimiz ise, sessizce köye doğru ilerliyordu. Gerillalar pusu kurulan köye yaklaşınca,kendi görevlerinden dolayı iki gruba ayrıldılar. Birinci kol, başka bir köye gitmek için diğer koldan ayrıldı. Köye girecek olan gerilla

birliğinin diğer kolu, her zaman yaptıkları gibi, olası bir pusuyu hesaba katarak askeri disiplin içinde köye girdiler. Köye girildiğinde düşman hazır bekliyordu.

Düşmanı görür görmez silahlarını konuşturan gerillalarımız duruma hakim olmaya çalıştılar. Faşist güçlerin yüzlercesiyle bir saatlik mukavemetten galip olarak geri çekildiler. Silah seslerini duyan gerilla birliğinin diğer kolu, hemen yoldaşlarının yardımına koştular. Daha yoldaşlarla muharebeye geçmeden kendilerinin de çember içinde olduğunu fark ettiler. Gerilla birliğimiz ile düşman arasında sıcak temas yeniden başladı.

Gece çıkan her iki çatışmada gerillalarımız,düşmana insiyatif tanımadan kendi bildikleri savaş kurallarına göre savaşarak düşmanı hezimete uğratmıştır. çatışma süresince kat kat güçlü olmalarına rağmen düştükleri acizlikten zavallaşan düşman güçlerine gerillalarımız şöyle seslenmiştir:

"Biz TİKKO gerillalarıyız. Sömürücü düzene bekçi köpekliği yaptığınız müddetçe hedefimiz olmaktan kurtulamazsınız. savaşımız sömürü ve zulüm düzenini ortadan kaldırana kadar devam edecektir. Silahlarınızla bize katılın, halk için savaşın!"

"Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Yaşasın Halk Savaşı!" sloganlarını atarak çatışma mahalinden uzaklaştılar

Diğer çatışmalarda olduğu gibi, bu çatışmada da kayıplarını gizlemeye çalışan faşist güçler, halkın görgü tanıklığından kayıplarının bir kısmını gizleyememişlerdir. İlk belirlemelere göre, bir ölü iki yaralı veren düşman sabah saatlerinde iki ambulans getirterek ölü ve yaralılarını götürmüşlerdir.Gerilla birliğimiz çatışmadan zaferle çıkarak faaliyetlerine devam etmektedir.

Ordumuz, proletaryanın partisi önderliğinde savaşmaktadır. Demir disipline sahip olan, tüm desteğini ve gücünü ezilen yoksul halktan alan, gönüllü savaşan, her türlü engeli yüksek bilinç ve olağanüstü fedakarlık göstererek aşan, kararlı, kendi savaşında haklı ve meşru olan inaçlı bir orduyu yenmeye, yoketmeye hiçbir düşmanın gücü yetmeyecektir.

Zafer ergeç TİKKO gerillalarının olacaktır!

Yaşasın KSİ'ler için gerilla savaşımız!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Patron-Ağa Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!

İKK TİKKO ordu muhabiri

ORDUMUZ TİKKO ŞEHİRLERDE DE EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

TİKKO şehir gerilla timleri tarafından 10 Ekim 1990 günü bir MİT ajanı daha cezalandırıldı. Uzun yıllar MİT içinde aktif görev yapan Kemal Tunçsel faşisti, son yıllarda MİT bölge sorumlusunun şoförü olarak çalışıyordu. Partimiz istihbarat birimleri tarafından MİT ajanı olduğu tesbit edilen Tunçsel zorbası, uzun bir takip ve istihbaratı geliştirme çalışmalarından sonra, halkımız adına TİKKO gerillaları tarafından hak ettiği ceza verilerek cezası infaz edildi. Ayrıca, MİT ajanının taşıdığı 14'lü Browing marka silaha'da eylemi gerçekleştiren militanlarımız tarafından el kondu.

Partimizin eylemleri egemen sınıflara korku vermektedir. Burjuva basını bir ağızdan, partimzin yaptığı eylemlere saldırıken, Partimizi 'terörist' ilan etmektende geri durmuyorlar.Partimiz, halk düşmanlarının tek tek öldürülmesiyle iktidarı alacağını savunmuyor. Ancak, devrimin önündeki engellerin birer birer ortadan kalkarak, esas darbeyi gerilla mücadelesinin giderk orduluşmaya dönüştürülerek olacağı görüşündedir. Ne var ki, tek tek düşman hedeflerinin çökertilmesi halkın yararınadır.Halka ve devrime zarar veren,halk düşmanlığı yapan bütün işkenceciler partimizin hedefleri arasındadır. Bunlar içinde öne çıkan ve özellikle de MİT ajanları ve işkenceci polisler ilk hedeflerimiz arasındadır.

Halka kurşun sıkanlar,işkence yapanlar,Kürt köylülerine akla gelmedik vahşilikleri sergileyenler cezasız kalamazlar. Halkımız bunların cezalandırılmasından yanadır. Bundan sonrada işkenceci ve azılı halk düşmanlarını partimiz cezalandırmaya devam edecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

Burjuva basını, Kürdistan'da hergün faşist ordunun yaptığı katliamları görmezden gelirken ve hatta canı gönülden desteklerken, işkencecilerin cezalandırılmasına ağıtlar yakıyor.Hatta 'demokrat aydınım' diye geçinen bazılar; 'merhum Rıfat Uğurlutan','merhum Hiram Abas' şeklinde faşist canileri temize çıkarmaya çalışıyorlar. Oysa bir Hiram Abas'ın 30 küsür yıl halka ve özellikle devrimcilere işkence yaptığı bir çok devrimciyi katlettiği bilinen bir gerçektir. Abas'ın yönetici şefliğini yaptığı ünlü 'Ziverbey Köşkü'nü Cumhuriyet gazetesi yazarları yıllarca anlattılar.Kendilerine nasıl işkenceler yapıldığını anlata anlata bitiremediler.Buna rağmen Abasın öldürülmesiyle M.Aksoy, B.Üçok vb. gibi bazı ay-

dınların öldürülmesini aynı kefeye koymaları onursuzluk ve kendi kendilerine saygısızlıktır. İşkencecilerin öldürülmesiyle bazı aydınların öldürülmesi arasında paralellik kurmak, en azından öldürülen aydınlara saygısızlıktır. Ama, devletçi olmaları ve Kemalizmin şakşakçılığını yapmaları, onları gerçekleri bile bile çarpıtmaya zorluyor. MİT'in birer ajanı yada şubesi gibi çalışma yerine, 12 Eylül öncesi ve bugün öldürülen aydınların kanında MİT'in hançerini aramalıdırlar.

Sınıf mücadelesi yükseldiğinde, devlet, sınıf mücadelesini boğmak için belli provakasyonlar yaratıyor. Devrimcilerin eylemine karşılık aydınlara yönelerek, toplumda pasifikasyon yaratmanın yanı sıra, devrimcilerin toplumun tüm kesimlerine yöneldiği izlenimini vermeye çalışıyor. "Terörün gözü kördür", "yarın kimi vuracağı belli değil" demogojilerine iştirak eden 'aydınlar', devrimcilerin gayet net olan hedeflerini bilmiyor olamaz. Bu yılın başından beri Partimiz TKP/ML ve Devrimci Sol'un yaptığı cezalandırma eylemlerinin tümü işkenceci polis şefleri, işkenceci subaylar, MİT mensupları ve ajanlarına yönelik olmuştur. Bu gerçeğe rağmen halka karşı affedilemez suç işlememiş insanların devrimciler tarafından korku ve tedirginliğe sevk ediloiğini kim söyleyebilir? Toplumda can güvenliğini tehdit eden, halka terör estiren biri varsa o da devletin kendisidir. Kurdistan'da ölüm mangaları halinde gezen, İstanbulun göbeğinde Tuzla Köprusün'de dört yoldaşımızı sorgusuz sualsiz kurşuna dizen, İzmir-Kemalpaşa'da ABD üssü yakınından geçen köylüleri katleden, faşist Türk devletinin ta kendisidir. Bunlar yapıldığında 'terör' olmuyor. Ama, halka her türlü zulmü reva gören devletin işkencecilerini cezalandırmak 'terör' oluyor! **BİZ BU "TERÖR"Ü SÜRDÜRECEĞİZ, HEDEFLERİMİZ ARASINDA OLANLAR KORKSUN!...**

PÜLÜMÜR ÇATIŞMASINDA DÜŞMANA KAYIP VERDİRİLDİ

Ekim ayı, Partimizin acılı olayları ile doludur. Sanki bunu desteklercesine, 3 Ekim'90 sabahı önce Dersim halkı,ardından da ülkemiz kara bir habere büründü. Pülümür'de düşmanla karşılaşan bir gerilla birliğimiz, girişilen uzun çatışma sonucu 4 değerli yoldaşımızı şehit verdik.

Pülümür-Ovacık arasında, daha önceden tesbit edilen bölgeye Pülümür'den hareket eden gerilla birliğimiz,bir ihbar sonucu, konakladıkları yerde sabah erken düşman güçleri tarafından sarıldı. Düşmanı geç fark eden gerillalar, buna rağmen yüzü aşkın düşman gücü karşısında paniğe kapılmadan düzenli çatışmaya girip uzun bir muharebeden sonra çemberi yararak geri çekildiler. Bu sırada 4 yoldaşımızı şehit verdik. Düşman ise bir ölü birden fazlada yaralı verdi.

Gerila faaliyetine bu yıl yeni katılmış olan yoldaşlarımızın hepisi ünüversite öğrencisiydi. birkaçı ise mezun olmak üzereydiler.

Samsun 19 mayıs Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nden Ayhan **ALTINBAŞ** ve Halil **ERCİYAŞ**, Ankara Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi'nden Yılmaz **TALAYHAN**,AÜ Hukuk Fakültesi'nden Medet Koşafcı yoldaşlarımız uzun süre bulundukları okullarda sıcak mücadele içinde yer alarak, gençliğin önderleriydiler. Ancak, onları okullarda verilen mücadeleler doyurmadı ve daha aktif sıcak mücadelelere katılmak için Partiye başvurarak gerilla savaşına katılmak istediler. Bu gerilla savaşına bu yıl katılarak paritimizin silahlı mücadelesini geliştirmek için yoğun çaba harcadılar.

mücadele yaşamları çok kısa olan yoldaşlarımız, gelecek için çok şey vaadediyorlardı.Onları kısa zamanda kayıpetmemeiz partimiz ve Ordumuz TİKKO için büyük bir kayıptır.

Siz rahat uyuyun yoldaşlar! Söz veriyoruz,bıraktığınız silahlarınızı düşmana teslim etmediğimiz gibi, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada silahlarımız devrim için düşman kurşun kusacak ve devrime kadar susmayacaktır. Devrimi korumak içinde aynı çabayı yine göstereceğiz. Sizlerin yerinizi daha nice savaşçılar alacaktır. Daha bugünden onlarcası savaşa katılmak için sıra bekliyor.

İSTANBUL-ÜMRANİYE'DE ÇATIŞMA

1 Ekim 1990 Pzartesi günü Ümraniye (İstanbul) Tekel Satış Deposu kamulaştırma eyleminde polisle çatışmaya giren 3 yoldaşımız yaralı olarak düşmanın eline geçti.

Partimiz TKP/ML, esas olarak gücünü halktan almakta ve halka dayanmayı doğru görmektedir. Çünkü geniş halk kitlesinden kopuk ve ona güvenmeyen bir yapının halkın mücadelesine önderlik edeceği düşünülemez. Uzun vadede halkın olanak ve destekleri ile devrimci mücadele daha hızlı bir gelişim sergileyecek, partimiz güçlenecektir. Fakat zaman zaman,özellikle yüklü ihtiyaçların karşılanmasında emperyalistlerin ve onların yerli uşakları faşist Türk devletinin kurumlarının, para babalarının, kan emici sömürücülerin haksız kazançlarına el koymak yerinde

ve doğru bir eylemdir. Fırsat buldukça bu tür eylemlerin yapılmasının kaçınılmazlığı açıktır. Çünkü bu paralar halkın parasıdır. Partimiz halk adına el koyarak, buradan aldığı paraları yine halkımızın kurtuluşu için devrimci mücadelenin geliştirilmesi doğrultusunda, halka hizmet yolunda harcıyor.

Bu ihtiyacın karşılanması için, partisiz TKP/ML-e bağlı TIKKO'ya bağlı bir şehir gerilla birliği kamulaştırma eylemi gerçekleştirmiştir. Tekel'in bir günlük satışına el konmasına karşın, eylem yerini terk sırasında polisle çatışma çıkmıştır. El konulan paraları eyleme katılan bir kısım yoldaşlar partiye ulaştırırken, eyleme katılan üç yoldaş, eylem yerini terk ederken polisle çatışmaya girmiş ve çatışma sırasında 4 polis yaralanmıştır. Yoldaşlarımızın ikisi çatışma sırasında yaralanırken birisi ise düşman ele geçirdikten sonra , yoldaşımızın bacaklarından yaralamışlardır.

Yoldaşlarımız düşmana teslim olmayı reddedip, kurşunları bitene kadar çatışmışlar ve bu tavırlarını direniş alanlarında da göstermişlerdir.Partimizin ilkesi, düşmana kesinlikle teslim olamamaktır.Yoldaşlarımız bunu yerine getirmişlerdir.

Halkımıza duyuruyoruz: yoldaşlarımızı cezaevinden er veya geç, ama mutlaka kaçıracağız ve mücadelemizde yine yerlerini aktif olarak alacaklardır.

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ'NİN BASIN AÇIKLAMASI

Devrimci-Demokrat Kamuoyuna

3 Ekim 1990 tarihli bazı burjuva gazetelerinde, "Hiram Abas'ın öldürülmesini TKP/ML-TİKKO da üstlendi" diye açıklamalar çıktı. Partimizin böyle bir sözlü açıklaması olmadığı gibi,gazetelere yazılı bir açıklama da göndermemiştir.Bu açıklamayı olsa olsa MİT yapmıştır. Mantığını anlamak da zor değil. Devrimci örgütlerin silahlı propagandalarının etkisini kırmak, prestijlerini zedelemek, hatta birbirlerine düşürmek için MİT'in bu tür yöntemlere başvurduğu bilinmektedir.Bu olayda,Devrimci Sol'un eylemini, kimin yaptığı meçhul bir olaya çevirmek,aynı zamanda, Partimizi, yapmadığı işleri üstlenen bir örgüt görünümüne büründürmek istemiştir.

Partimiz bugüne kadar yapmadığı hiç bir eylemi üstlenmemiştir. Hiram Abas'ın cezalandırılmasını da üstlenmemiştir.Ama, Hiram Abas'ın cezalandırılmasını devrimci bir eylem olarak görmüş ve bu tür halk düşmanlarının cezalandırılmasını kendisi yaptığı gibi, yapanları da coşkuyla desteklemiş ve desteklemeye devam edecektir. Hiram Abas'ın cezalandırılmasını Devrimci Sol'un yaptığı, olay günü basına gönderilen bildiriden anlaşılmıştır. Partimiz, Devrimci Sol'un bu eylemini yürekten destekliyor.

Durum böyle olduğu halde,burjuva gazetelerinin "olayı TKP/ML de üstlendi" diye yazmaları çarpıtma ve başka bir devrimci örgütün yaptığı eylemi partimize de üslendirerek, kamuoyunda partimizin prestijini düşürme gayretinden başka bir şey değildir.MİT'in devrimci eylemleri şaibeli duruma getirme çabasının yanında burjuva basını da bilinçli olarak birçok olayı çarpıtmakta ve devrimci örgütlerin eylemlerini karmakarışık yansıtmaktadır.Örneğin, Partimizin işkenceci eski polis şefi Muhsin Bodur'u cezalandırma eylemini de birçok gazete Devrimci Sol'a maletmiştir. Hatta bu eylem olduğu zaman,birkaç gazete "Devrimci Sol da üstlendi" diye yazmışlardı. Bu tür karışıklıkları yaratan devrimciler değil, MİT ve onun şubeleri gibi çalışan burjuva basın organlarıdır.

Halk düşmanlarının ve işkencecilerinin cezalandırılması haklı bir eylemdir.!

Bütün işkencecilerden hesap soracağız!

4 Ekim 1990

TKP/ML-MK

(TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST-MERKEZ KOMİTESİ)

BAHRİYE ÜÇOK OLAYI ARDINDAN BİR KERE DAHA KOPARTILAN "TERÖRİZM" YAYGARASI ve FAŞİZMİN AMAÇLARI ÜZERİNE

İstanbul başta olmak üzere bazı büyük kentlerde silahlı devrimci eylemlerin yoğunluk kazanmasına paralel olarak, varlığı meçhul bazı "islami" örgütler adına üstlenilen karanlık cinayetlerin de sıkça görülür olması, normal karşılanacak bir gelişme veya tesadüfi bir çakışma değildir. Bu yılın başından beri sistemli şekilde devrimci eylemlerin ardından gelen bir yığın spekulasyonla birlikte devrime karşı demagoji ve saldırı malzemesi yapılan sözkonusu gerici şiddet eylemleri, faşizmin marifeti olarak görülmesi gereken provokatif hareketlerdir. Doğrudan ya da dolaylı şekilde devletin karanlık eli MİT'in parmağı vardır bu olaylarda. Hiç duyulmamış isimlerle bu eylemleri üstlenen islami örgütlerin varlığı gerçek olsa ve MİT'le filan bir ilişkileri bulunmasa bile -ki biz böyle olduğunu sanmıyoruz- islami gericiliğin on yıldır en üst makamlardan körüklenmiş olması nedeniyle gelişiminde yine devletin sorumluluğu bulunan, devrimci-demokratik mücadelenin yükseldiği bugünkü koşullarda tam anlamıyla devletin işine yarayan, aşağılık bir şekilde devrimci eylemlerin karalanması ve siyasi gerçeklerin bulandırılması yönünde değerlendirilen, sonuç olarak da halka karşı yeni faşist tertiplere dayanak yapılan olaylardır bunlar. SHP Meclisi üyelerinden "Laiklik" raportörü Doç. Bahriye Üçok'un öldürülmesi ile birlikte hakim sınıfların yeniden hız verdikleri "terörizm" demagojisi, "huzur-güven kalmadı" yaygaraları ve bu gerekçeyle İstanbul dan başlayarak olağanüstü hal ya da sıkıyönetim ilan etme hazırlıkları, halkımızın gözünü dört açmalıdır. Her demokrat aydın iki tür şiddeti birbirinden ayırmalı, devrimci eylemleri desteklleyip karşı-devrimci eylemleri protesto etmeli, halka terör estiren faşist devletin "terörizm" yaygarasına prim vermemeli, devrimci eylemlerle birbirine karıştırılmaya çalışılan gazeteci-yazar-bilim adamı cinayetlerini büyük kuşkuyla karşılamalı, bu tür olayların karanlık yüzünü teşhir etmeli ve daha önemlisi bunlardan hareketle devreye sokulmak istenen yeni faşist önlemlere karşı sesini yükseltip aktif direniş göstermelidir.

Faşizmin bu oyunlarına, daha önce Prof. Muammer Aksoy ve gazeteci Çetin Emeç cinayetleri ardından yaptıkları benzer demagoji ve saldırı hazırlıkları üzerine dikkat çekmiştik. Şimdi yine ard arda gelen iki karanlık cinayet, din bilimcisi yazar Turan Dursun ve Doç. Bahriye Üçok'un öldürülmeleri ardından, bütün düzen partileri, devlet yetkilileri ve burjuva basın-yayın organları, öncekinden daha hararetli şekilde "terörizmle mücadele" çığlıkları atarak, asıl hedefleri olan devrimci-demokrat güçlere ve emekçi yığınlara karşı faşist devlet terörünün 12 Eylül gibi bir saldırı tufanına dönüştürülmesinin psikolojik zeminini oluşturmaya ağırlık vermiş bulunuyorlar. "Demokrat aydın" geçinen bir çok yazar-çizer de kalemini bu doğrultuda kullanıyor. Böyleleri sözde 12 Eylül'lere karşıdır. Ama yeni 12 Eylül'lere çanak tutmaktan da geri durmazlar. Teşvik ettikleri faşist kudurganlık kendilerine de dokununca biraz feryat etseler bile, devrimci gelişmeler karşısında herşeyi unutup yine askerlere davetiye çıkarırlar. Şimdi yaptıkları da budur.

Gerçekte bugün faşizmin saldırıları 12 Eylül'ün gerisinde değil. Kürdistan'da çok daha şiddetlidir. İstanbul ve diğer büyük kentlerdeki uygulamaların da 12 Eylül'den bu yana yumuşadığı yoktur. Son yıllarda ve özellikle bu yıl içinde artırılan sertlik, henüz ilan edilmiş bir sıkıyönetim olmamasına rağmen bazı yönleriyle eski sıkıyönetim uygulamalarına rahmet okutmaktadır. On yıl boyunca güçlendirilen polis teşkilatı, yeni organize edilen "çevik kuvvet" ve "terörle mücadele" birimleri, aynı şekilde takviye edilen MİT ve genişletilen sivil istihbarat ağı ile her yere kudurganca saldıran faşist devlet, yeniden yükselen devrimci mücadele ve kitle hareketleri karşısında acze düşmüş, "daha etkili" olabilmek için ne yapacağını şaşırmıştır. Bu ortamda yeni arayışlarla birlikte, sözkonusu karanlık cinayetler, bunlar üzerine yapılan spekülasyonlar,bilinen demagoji ve yaygaralar, "terör" zirveleri, SS kararnameleri ve sıkıyönetim hazırlıkları birbirini izlemektedir.

Körfez krizinin savaşa dönüşme olasılığı ve emperyalizm hizmetinde bu savaşa katılma durumu, başka gerekçelere de ihtiyaç duymadan sıkıyönetim ve her tür askeri faşist önlemin devreye sokulmasını imkân dahiline sokan Savaş Hali fırsatını doğurmasına rağmen, bu alanda devam eden belirsizlik ve krizin savaşsız da çözümlenme olasılığı, gecikmesiz atılmak istenen bazı yeni adımlar için acil olarak iç gerekçeler uydurulmasını yine de gerekli kılmıştır. Şimdi Bahriye Üçok cinayeti ile toplumun en geniş kesimlerinde uyandırılan tepki, bu gibi karanlık olaylarla birbirine karıştırılıp ürkütücü bir "terör" tablosu içinde teşhir edilen devrimci eylemlere de yöneltil-

mekte, böylece en başta devrimci-demokratik güçleri hedefleyecek azgın faşist saldırı dalgalarına elverişli sosyo-psikolojik ortam yaratılmaya çalışılmakta. bir kez daha "huzur ve güveni sağlama" gerekçesiyle halkı kana boğmanın hazırlıkları görülmektedir

Sivil Faşist Terör ve Fanatik Gericilik Odakları Bu Devletin Beslemeleridir

70'li yıllarda devrimci harekete karşı MHP-ÜGD'li sivil faşistleri çok yaygın şekilde kullanan, bir çok cinayeti bunlara işleterek resmi kurumların ön planda teşhir olmasını sınırlayan, aynı zamanda bunların yer yer MİT-Kontrgerilla'yla elele gerçekleştirdikleri provakasyon ve kitle katliamları ile toplum içinde can güvenliğinin ciddi bir sorun haline gelmesini askeri faşist önlemlere dayanak yapan, bunu yaparken devrimci eylemlerle faşist eylemleri birbirine karıştırıp her şeyi çarpıtarak özellikle devrimci harekete yönelik bir "terörizm" suçlaması yürütmeyi de ihmal etmeyen faşist devlet, 12 Eylül cuntası ile devrimci-demokratik güçlere ve en geniş halk yığınlarına azgınca saldırırken de aynı demagojiyi sürdürerek "tarafsız" bir görüntü vermeye çalışmıştı. Böyle bir görüntünün biraz olsun inandırıcılığa sahip olabilmesi için kısmen sivil faşist örgütlere de yöneldi. Bunu yapmayıp yalnızca sola karşı olduğunu açıkça ortaya koysa siyasi desteği çok zayıf kalacaktı. Yine de, MHP'li sivil faşistlere en asgari ölçüler içinde yüklendi. Göstermelik olarak az sayıda piyona ağır ceza verip, cinayetlerin asıl sorumluları olan ve haklarında güçlü kanıtlar bulunan liderlerini beraat ettirdi. Ama bu tavır bile kendilerini devletten ayrı düşünmeyen sivil faşistlerin zoruna gitti. "Fikirlerimiz iktidarda. biz içerdeyiz" dediler. "Ne yaptıksa devlet için yaptık, bu uygulama bize reva mıydı" diye yakındılar. Bunların yakınmaları ve ayrıca partileri kapatılarak bir süre aktif siyaset dışında tutulan Demirel-Erbakan-Ecevit gibilerin eleştirileri, 12 Eylül'ün sonuçlarıyla sabit olan gerçek hedeflerinin ve asıl işleyinin bulanıklaştırılmasına yardımcı oldu. Geniş kitlelerin, devlet, ordu ve düzen partileri arasındaki kopmaz bağları, ortak paydaları ve MHP'sinden CHP'sine kadar emperyalizm hizmetindeki şoven-gerici-faşist mutabakatı görüp kavramalarını zorlaştırdı.

12 Eylül öncesi koşullarda faşist terörün yaygınlaştırılması, devrimci-demokratik güçlerin iktidar hedefinden uzak bir mücadele içine hapsedilmesi, siyasal gerçeklerin bulanıklaştırılması, askeri faşist tertiplere zemin oluşturulması için devletin yedek gücü olarak çok yaygın şekilde kullanılan sivil faşist terör odağı MHP ve yan kuruluşları, 12 Eylül'le birlikte esas olarak işlevini tamamlamıştı. Bu onlara yeniden ihtiyaç duyulmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu kesimin 12 Eylül sonrasında devlete biraz kırgınlığı olsa da, tazelenen itibarı ve bürokrasi içinde artan olanaklarıyla yine devlet hizmetinde çeşitli özel fonksiyonlar yüklenmesi, bir çok alanda yeni yan örgütlenmeler oluşturup tekrar faşist terör ve provakasyon hareketlerine yönelmesi mümkündü. Bugün çok dikkat çekici olmamakla birlikte bu yönlü gelişmeler gözleniyor. Bunların yeniden aktif duruma geçirilmeleri,eski taktiklerin olduğu gibi tekrarlanması anlamına da gelmiyor. Daha farklı biçimlerde boy gösterebilirler. 12 Eylül öncesine göre değişen çok şey var. Ama bir şey değişmiyor; o da devletin yedekte tuttuğu sivil faşist-gerici terör odakları ve kendi karanlık güçleriyle sınıf mücadelesini saptırmaya yönelik bir dizi oyun çevirme ve bulanık siyasi ortamda halka yüklenme çabası...

12 Eylül Sonrasında İşlevi Azalan MHP Çeteleri Yerine İslami Gericiliğin Örgütlenmesine Ağırlık Verildi.

Bir çok değişenden sözediyoruz. Burada ayrıntılara girme niyetinde değiliz. Son gelişmelerle ilgili olarak belli başlı noktalara dikkat çekmek istiyoruz. Bilindiği gibi 12 Eylül öncesi zaman zaman kendi aralarında da çatışan ve esasta halka karşı kullanılan iki tür silahlı sivil gericilik odağı vardı. Bunlardan biri, daha esaslı saldırgan güç, "ülkücüler" denilen ve "ETKO", "TİT" gibi illegal örgütlenmeleri de bulunan fanatik ırkçı kesimdi. İkincisi "akıncılar" vb.isimlerle anılan fanatik dincilerdi. Biri Türkçülüğü, biri İslamcılığı esas alıyordu. 12 Eylül sonrasında CIA ve MİT'le içiçe faaliyet yürüten Aydınlar Ocağı gibi bazı kuruluşlar öncülüğünde Türk-İslam sentezi adında yeni bir ideolojik formasyon geliştirilmeye çalışıldı. Özünde yeni olan bir şey yoktu. Irkçılık ve dinciliğin ögeleri harmanlanarak, geçmişte birbirinden oldukça ayrı duran iki tür fanatik gericiliğin bir potada kaynaştırılması, özellikle de dinci kesimin ırkçı kesime

yakınlaşmasının sağlanması ve Türk şovenizminin en aşırı görüşlerinin daha geniş bir tabana yayılması amaçlanmaktaydı. Zaten bu işin başını çekenler de geçmişte İslamcılıktan çok Türkçülükleriyle tanınan prof. bozuntularıydı. 12 Eylül sonrası fanatik ırkçı kesimin bu yeni ideolojik yakınlaşımına da güç veren asıl önemli gelişme ise, aşırı dinci akımların devlet desteğiyle yayılması oluyordu.

Evren liderliğindeki askeri faşist cunta ve onu izleyen Özal liderliğindeki ANAP yönetimi, ABD emperyalizminin de yönlendirmesiyle Ortadoğu'daki "ılımlı" tabir edilen şeriatçı Arap devletleri ve özellikle Suudi Arabistan sermayesi Faysal Finans'la geliştirdiği sıkı ilişkiler içinde, Türk devletinin "laik" görünümünü zedeleyen bir dizi faaliyete güç verdi. Bu şekilde hem söz konusu dış güçlerin Rabıta gibi örgütleri ve uzantıları eliyle ülkemizde İslami gericiliği doğrudan güçlendirme ve yaymaları, hem de [illegible] başta olmak üzere bunlarla işbirliği yapan Al Baraka Türk vb. ortaklıklar içinde "İslamı kurallara uygun" sömürüyle palazlanan komprador ve bürokratların devlet kurumlarında ve toplum içinde dinci gericiliğin gelişip güçlenmesine çok geniş olanaklar sağlamaları, geçtiğimiz on yıl zarfında bu gericiliği Cumhuriyet tarihinin daha önceki dönemlerinde görülmemiş ölçüde canlandırdı. Kur'an kursları ve İmam-Hatip okullarının sayısı on yılda iki-üç katına çıkarıldığı gibi, normal okullarda da din dersi zorunlu hale getirildi. Dinsel hurafelerle çelişen Darwin kuramı gibi bilimsel öğretiler ders kitaplarından çıkartılıp körpe beyinlere örümcek ağları örülmeye çalışıldı. Tarikatlar her tarafa yayıldı, devlet içinde güçlendi. Başta İçişleri bakanlığı ve polis teşkilatı olmak olmak üzere bir çok resmi kurum içinde bu tarikatların mensupları önemli bir ağırlık oluşturmaya başladı. Evren ve Özal'dan başlayarak en yetkili devlet adamlarının konuşmalarında Kur'an ayetlerinden örnekler, "Allahın ipine sımsıkı sarılın" gibi laflar eksik olmazken TRT yayınlarındaki dini programlar da eskisinden cüretli mesajlar veriр oldu. Cami hocalarının cuma vaazları politik söylevlere dönüşüp cemaatle birlikte meydanlara taşmaya başladı. Üniversitelerde "türban hakkı" için mücadele görünümü altında İslami gericilik öğrenci gençliğe yayılmaya çalışıldı. Bu da devlet içinde güçlü bir desteğe sahipken danışıklı bir döğüşe konu edildi.

Dinin devlet eliyle en açık ve en pervasız şekilde propaganda edildiği alan ise, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin güçlendiği Kürdistan bölgeleri oldu. Kürtlerin aynı dinden olmaları ve ayrıca PKK'nın etki alanındaki kitlelerin dini inançlarının güçlü olması, devlet tarafından iyi bir avantaj olarak değerlendirilmeye çalışıldı. Ulusal uyanış içindeki Kürtler üzerinde Türklük propagandası ile "milli birlik-beraberlik" nutuklarının artık etkili olamadığını gören devlet güçleri, "din kardeşliği"ni işlemeye özel bir ağırlık vermeye başladılar. Helikopterlerden ayetli hadisli bildiriler atarak, PKK'nın dinsiz olduğunu vs. işleyerek, kitleleri İslama bağlılık temelinde kendi yanlarına çekmeye çalıştılar ve halen de çalışıyorlar. İslam'ın yapıştırıcı etkisi ne kadar büyük olursa Kürt milliyetçiliğinin ayırıcı gücü o kadar sınırlanır ve bir ölçüde Türk-İslam sentezinin tutma şansı da artar hesabıyla İslami propagandayı öne çıkarıyorlar.

Bu olgulardan açıkça anlaşılacağı üzere devletin 12 Eylül ertesinde dine ağırlık vermesinin bir çok nedeni var. Konuyu daha önce Ağustos sayımızda dış boyutlarıyla birlikte işlemiştik. (Bak: "Dünyada ve Bölgede T.C.nin Yeri", İKK, Sayı:93). Özünü tekrar vurgulamak gerekirse, dışa dönük yüzüyle bu gelişme, emperyalizmin Türk devletine biçtiği bölgesel rol ve görevlerle ilintilidir. ABD, 80'li yıllar boyunca Türk devletini, kendi çıkarlarının güvenliği için S. Arabistan ve Mısır başta olmak üzere bölgedeki diğer uşaklarıyla sıkı bir işbirliğine yönlendirmiş, yine temel direklerinden biri olan İsrail'le el altından yakın ilişkiler içine sokmuş, özellikle Körfez'de meydana gelebilecek bir krizde kendi hesabına aktif rol oynaması ve Çevik Kuvvet'e köprü oluşturması için hazırlamış, askeri yükümlülüklerini sürekli artırmış, ekonomik alanda da emperyalist uluslararası iş bölümü çerçevesinde yeni roller verirken özellikle Ortadoğu ülkeleriyle ticari ilişkilerini büyütmeye teşvik etmiş, bu şekilde Türkiye'yi bölge pazarlarının daha yoğun sömürüsü için önemli bir sıçrama tahtası yapmak istemiştir.

1985 yılında eski ABD başkanlarından Richard Nixon İstanbul'u ziyaret ettiği zaman -ki o sıralar Beyrut yerine İstanbul'un Ortadoğu finans merkezine dönüştürülmesi ve aynı zamanda T.C. topraklarının Amerikan Çevik Kuvveti'ne üs yapılması gündemdeydi- şöyle demişti: *"Bu bölge ekonomik ve askeri açıdan güçlü olanların borusunun öttüğü yerdir. Kanımca Türkiye bu boruyu öttürmeye hazırdır"*. Türkiye'nin öttüreceği boru ABD'nin borusuydu. Bugün yaşanan Körfez krizinde her şey daha iyi anlaşılıyor. Şimdi ilerisi için T.C.nin emperyalistler hizmetinde bir bölgesel güvenlik örgütlenmesinin temel direğini oluşturması da gündemde. Bu noktaya kadar getirilen "liderlik" görevi, Ortadoğu'nun islami yapısından ayrı düşünülemezdi. Kısaca, kendisi Hristiyan olan Batı emperyalizmi, Türk devletine bölgede daha aktif

roller yüklerken onun Müslüman kimliğini öne çıkartmasını da amaca uygun olarak teşvik etmişti. Bu doğrultudaki gelişme, şeriatçı Arap devletleriyle artan ilişkiler içinde, İslam Konferanslarında, şurda burda, T.C.nin Batı'ya yakın olduğu kadar İslama da yakın ve hatta öncelikle bir islam ülkesi olduğuna vurgu yapılarak, bugünkü ölçülere getirildi.

Dış ilişkilerin ruhuna uygun şekilde emperyalizm hizmetinde geliştirilen dinci gericilik,hakim sınıfların iç sorunlarla başetme gayretlerine de tamamen uygun düşmekten öteye, daha özel olarak iç politik hesaplarla körüklendi.Başlıca iki hedefi,sınıfsal ve ulusal uyanışın sınırlanması ve her iki temelde yeniden yükselen mücadelenın köreltilmesiydi.Din gibi eşi bulunmaz bir afyonun,geniş yığınlara,yeni kuşaklara, beşikteki bebelere devlet eliyle daha yüksek dozda yutturulmasından "laiklik" belasına geri durmak pek akıl kârı olmayacaktı.Sosyal planda daha çok ve daha büyük "fedakârlık" beklenen kitlelerin bu isteme olumlu yanıt vermelerinin şartı, daha kanaatkâr ve daha mütevekkil hale gelmeleriydi ki,bunun için İslam'dan etkili bir aşı bulunamazdı. Ulusal planda "birlik-beraberlik" demagojileriyle kölece boyun eğişi sürdürmeleri istenen Kürtler için de en iyi yapıştırıcı İslam'dı.Eski MSP kökenli Özal ve biraderlerinin devlet yönetiminde artan ağırlığı dini gericiliğin devlet ve toplum içinde güçlenmesine ayrı bir ivme kazandırmış olmakla birlikte, sözkonusu gelişme hakim sınıfların genel çıkarlarına uygun ve ağırlıklı bir bölümünün ortak eğilimi olarak kaydedildi.

İslami Gericiliği Azdıran Devlet,"Laiklik" ve "Terörizm" Yaygaraları İle Yine Faşist Kudurganlık Peşinde."Sosyal-Demokrat" Düzen Partileri Mutabakat İçinde

Özal'ların, Dinçer'lerin, Keçeciler'in özel sorumluluk hanesine yazılabilecek aşırı yönler bir yana, bu gelişmenin ana çizgilerinden hakim sınıfların tüm klikleri sorumludur. En çok "laiklik' savunucusu kesilen "sosyal-demokrat" düzen partileri de, dinsel gericiliğin devlet eliyle pompalanmasına bir çok durumda kayıtsız kalmaları, hayırhah tavır takınmaları ve genel anlamda ciddi bir muhalefet yürütmemeleri nedeniyle sorumluluğa ortaktırlar.Zaten dinsel gericiliğin Kemalist eleştirisi başından beri iki yüzlü olmuştur. Kemalizmin "Laiklik" ilkesinin nasıl bir şey olduğunu yine Ağustos sayımızdaki aynı yazıda işlemiştik. Düzen partileri, ordu, sivil bürokrasi ve devlet yanlısı basın içinde bu ilkenin en önde gelen savunucuları bile,dinin gerici işlevini bütünlüklü şekilde ortaya koymaktan uzaktır. Toplum içinde dini inançların yaşatılması ve islami geleneklerin canlı tutulması, bunların karşı olduğu bir şey değil. Yalnız devletin dinle bütünleştirilmesine karşıdırlar. M.Kemal'in getirdiği "Laiklik" öz olarak bundan ibarettir. Ama gericilik dinden ibaret değil. Kemalizmin dinle de esaslı bir çatışması olmadığı gibi, en az bunun kadar önemli başka gericilik ögeleri onda fazlasıyla mevcuttur. Örneğin Kemalizmin "milliyetçilik" ilkesi ve tezleri, ırkçılığın daniskasıdır. "Halkçılık" dediği baştan sona halk düşmanlığıdır. Ulusal ve sınıfsal tahakkümün en kanlı biçimlerde sürdürülmesinin ideoloji ve politikası olarak Kemalizm, faşizmin Türkçesidir. Bunun "sol" yorumunu yapan Cumhuriyet yazarları gibi devletçi aydınlar ve "sosyal-demokrat" düzen partileri de öz olarak faşizmin savunucu ve destekçileridirler. Sırası geldiğinde uygulayıcısı da oldukları geçmiş örnekleriyle biliniyor. Gericilik-ilericilik salt dine yakınlık ve uzaklıkla ölçülecek bir şey değildir. Çağımızda özellikle emperyalizme karşı tavır çok önemlidir. Çünkü dünya ölçüsünde en büyük gericilik budur. Onun modern yüzü bu gerçeği değiştirmez. İşte Ortadoğu'daki şeriatçı Arap rejimlerinin koruyucu-kollayıcısı da aynı modern çehreli büyük haydutlardır. Dünya halklarının kanını emen, bağımlı ulusların gelişimini önleyen emperyalizm ne kadar ilerici ise, onun hizmetindeki liberal burjuva güçler de ancak o kadar "ilerici" olabilirler. Şimdi ülkemizde güçlendiği görülen İslamcılık da, buna karşı savunulan Laiklik de, emperyalizmin hizmetinde ve halka karşıdır. Biri gericiyken diğeri ilerici değil. Şüphesiz aralarında fark da var. Ama bu, emperyalizm uşağı sömürücü egemen sınıf çevreleri arasındaki nüans farkıdır.

Sonuçta bunların "laiklik" üzerine tartışmaları da, İslami gericilikten çok devrimci-demokratik güçlerin ezilmesini hedefleyen bir "terörizm" demagojisi ile "güvenlik önlemlerinin artırılması" üzerinde mutabakata dönüşmektedir. İslami gericiliği azdıran, "İslam" adına seri cinayetler işlenmesinde birinci dereceden sorumluluk taşıyan, hatta bu cinayetlerde kendi karanlık eli bulunan devlet, "laik, demokratik, çağdaş cumhuriyeti koruma" sahtekârlığı için-

de yeni askeri faşist önlemleri devreye sokmak istiyor. Bu gerekçelerle kime saldıracak? İslami gericiliğin başı devletin kendisidir,Hacı Özal ve takunyalı kadrosu yalnız hükümeti değil, bir bütün olarak devleti temsil ediyor. Hatta Özal tek başına devlet gibidir. Yanına bakan bile almadan ABD Başkanı'yla gizli anlaşmalar yapıyor, tek başına Ortadoğu gezisine çıkıp S.Arabistan Kralı ile daha sıkı işbirliği geliştiriyor, hükümet-meclis ve tüm devlet kurumları onun parmak işaretiyle hareket ediyor. Kemalist Ordu Kürdistan'a faşist terörle birlikte İslam'ı götürüyor. Polis teşkilatı tarikatların elinde. MİT'te neler döndüğünü allah bilir. Bu devlet ve bu güvenlik güçlerinin İslami gericilikle mücadele edeceğine kim inanır? Ama kendileri için de sorun "laiklik"ten çok "devlet güvenliği" olan "sosyal-demokrat"lar, en son olarak kendi yönetici kadrolarından birini öldürmüş olan karanlık "İslami" güçlerle devlet arasındaki bağları gözardı ederek,bu işin önde gelen sorumlularıyla "teröre karşı etkin önlemler" konusunda genel bir mutabakata varıyorlar.Takunyalı hükümetle "laik, demokratik, çağdaş cumhuriyetin korunması" konusunda hemfikir oluyorlar.Alınacak yeni "güvenlik" önlemleri ve yapılacak "huzur" operasyonlarının gerçek hedeflerini bilmiyorlar mı? Çok iyi biliyorlar ve zaten kendi istedikleri de öncelikle devrimci gelişmelerin önlenmesidir. Bunun için bir kere daha ANAP hükümetiyle mücadeleyi geri plana itip "teröre karşı"(!) işbirliğini öne çıkarıyorlar. Bunun için Aksoy-Emeç-Dursun-Üçok karanlık cinayetler dizisi ile partimiz TKP/ML ve Dev-sol'un işkenceci faşist katil ve şefleri cezalandırma eylemlerini bir kefeye koyup ne idüğü belirsiz bir "terörizm" suçlaması yapıyor, Muhsin Bodur'ların, Hiram Abas'ların savunuculuğunu üstleniyor, Bahriye Üçok'un öldürülmesini kınarken yanına bunları da katmayı ihmal etmiyor ve "laik bilim adamlarını öldürenlerle devlete hizmet veren güvenlik mensuplarını öldürenlerin ortak hedefi demokratik rejimi yok etmektir" şeklinde alçakça demagoji yapıyorlar.

Özal'ın Anayasa'yı ihlal ederek hükümetin ve meclisin bütün yetkilerini kendi elinde toplayıp fiili başkanlık uygulaması,ülkeyi açıkça savaşa sürüklemesi, Kürdistan'da devletin toplu sürgünlere hız vermesi, katliam ve işkenceleri pervasızca sürdürmesi, ülke genelinde grevlerin engellenmesi, her tür gösterinin zorbalıkla dağıtılması, keyfi zamlar ve KDV artışlarıyla halkın hayasızca soyulması, ve daha başka bir yığın isyan ettirici uygulama, "sosyal-demokrat" muhalefetin kılını kıpırdatmıyor. Ama, aynı muhalefet "laik-demokratik cumhuriyeti savunmak ve terörü lanetlemek" için yürüyüş organize etmeyi biliyor. Biz başından beri söylüyoruz, bunların 12 Eylül'e karşıtlıkları da laftadır. 12 Eylül'ün Anayasası ve tüm yasaları halen yürürlükteyken, bu süreç geride kalmış gibi davranıyorlar. 12 Eylül'ün hesabını sorma konusunda göstermelik girişimlerden bile kaçınıyorlar. Anayasa'nın değiştirilmesi ve katı yasakların kaldırılması yönünde bir mücadelenin zerresini vermiyor, sadece lafını ediyorlar. Özal'ın fiili başkanlığı ve savaş politikasına da resmen seyirci kalıyorlar. İsteseler bu konularda yürüyüş ve mitingler tertipleyip kitlelerin gücüyle çok şeyi değiştiremezler mi? Ama neden yapsınlar, sınıf çıkarları faşizmin katı biçimlerde sürdürülmesini gerektiriyor. Kendileri başa geçseler, yapacakları benzer şeylerdir. Bir süre önce Kürdistan'da gelişen kitle hareketleri üzerine Özal'la masaya oturup "sorumluluk ve görev hükümetindir, ne lazım geliyorsa yapmalıdır" diyerek SS kararnamelerinin yolunu açmışlardı. Sonra çok teşhir olacaklarını anlayınca eleştirmeye başladılar. Ama engelleyici yönde bir tavır da geliştirmediler. Şimdi de "teröre karşı" mutabakat tazeliyorlar. "Hükümet gerekli olan her türlü önlemi almalı, güvenlik güçleri daha etkin hale getirilmeli" diyerek yeni faşist önlemler için bir açık çek daha veriyorlar.Hükümet bu çeki istediği gibi doldururken bunlar kendilerini sorumluluktan sıyırmak için gene bazı aşırılıkları dil ucuyla eleştirecekler. İşte şimdi devrimci tutsaklara ait idam dosyalarının onayı gündeme getiriliyor. Ve bunlar, hükümete böyle bir cesareti veren kendileri değilmiş gibi, bu girişimin "akıl almaz" olduğunu söylüyorlar. Akıl almayacak bir şey yok oysa. Özal'ın bu ve benzeri planları daha kararnamelerin çıkarıldığı günlerde açığa vurulmuştu. Son durumda tazeledikleri mutabakatla onun daha cüretli adımlar atmasına olanak sağladılar. Ama tabii idamlara onay vermeleri mümkün değil. Dayandıkları sosyal taban buna izin vermez. İdamlar konusunu ayrı bir yazıda ele almak üzere genel değerlendirmeye devam edelim.

Devamı Gelecek sayıda

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞUNU OKU! GENİŞ YIĞINLARA ULAŞTIR

SAVAŞ EKONOMİSİ

Halkı Açlığa

MAHKUM EDİYOR

Emperyalizme göbek ten bağımlı,çanak yala yıcısı, kon emici kom prador patron-ağalar ve onların devleti hal kımızı soymakta sınır perva tanımıyor. Körfez krizi olmasa da bu soygun en insafsız olçüde sürdürülecekti. Ama, kriz koşulları ve emperyalizme uşaklığın yüklediği ek fatura, çok daha insafsız uygulamalar için gerekçe yapılmaya başlandı.

Irak'a uygulanan ambargoya büyük gayretkeşlik içinde katılan Türk egemen sınıfları, bundan gelen maddi zararları ve savaşa hazırlığın getirdiği mali yukleri bir ölçüde emperyalist hükümetlerin,uluslararası finans kurumlarının ve Körfez'deki petrol şeyhlerinin telafi etmesini istediler. Emperyalist efendiler, bunlara, akıl almaz iltifatlar yaparken bol keseden yardım vaadlerinde de bulundular. Ama, iş kesenin ağzını açmaya gelince cimri davranıyorlar. ABD'nin Batı Avrupa'nın, Japonya'nın ve körfez ülkelerinin hali hazırda vaadleri ucuz kredi vehibe miktarı Türk komprador ekonomisinin zararlarını yarı yarıya bile karşılamaktan uzaktır. ABD, krizden en büyük zararı gören Türkiye, Mısır ve Ürdün'e tatminkar yardımlar yapılacağını söyleye dursun, Batı müttefikleri ve zengin Arap uşaklarından daha çok kredisine yardım sağlıyor. 'Ben hepinizin çıkarları için bu kadar askeri harcama yapıyorum' iyerek, milyonlarca dolar ödeme yaptırıyor bunlara. Türk hakim sınıflarını temsilen Özal da, önüne gelene avuç açıyor, fakat "şu karşılığı görmezsem şu yükülülüğü yerine getirmem" türünden bir pazarlıkta yapmayıp, üstün uşaklık değerini kanıtlama yoluyla emperyalistler ve petrol şeyhlerinin taktirini kazanmaya çalışıyor daha çok.

Belkı basına sızmayan gizli dış yardımlar sözkonusudur ve Türk hakım sınıflarının uğradığı zarar bir ölçüde tazmin edilebilir. Ama, böyle olsa bile, zaten batakta olan ekonominin biraz düze çıkarılması için devlet bu fırsatı en azami ölçüde değerlendirme çabasındadır. Büyüyen bütçe açığı, dış ödemeler açığı artan iç ve dış borçlar, iyi bir 'günah keçisi' haline getirilen Körfez krizi bahanesiyle, özellikle son on yıldır zaten yeterince yoksullaştırılmış olan halkımıza fatura ediliyor. Dünya piyasasında 40 $'a kadar yükselen petrolün litresi ABD'de 900 liradan satılırken, Türkiye'de 2500 liraya yükseltilmiş bulunuyor. Belki de petrol fiyatlarının artışını kendi ülkesine yansıtmakta en ileri giden hükümet, Özal hükümetidir. Aşağı yukarı bir ay içinde üst üste dört kere arttırılan petrol fiyatları, diğer mal ve hizmetlere de insafsız zamlar yapılmasına vesile olmuş,böylece Ekim ayı enflasyon oranı % 10'u aşmıştır. Yoksul halk yığınlarının en temel geriksinimleri en büyük oranlarda zam görmüş, işçiye, memura yansıyan hayat pahalılığı son dönemin en yüksek ücret artışlarını bile silip götürmüştür.

Fiyat artışlarıyla yarattığı soygunu yetersiz bulan devlet, bir de KDV oranlarına aşamalı zam getirdi. Temel gıda maddelerinin % 3 olan KDV oranı, ilk elden % 5'e çıkartıldı. Gelecek yılın Haziran ayında % 8 olacak. İhraç mallarının zaten % 1 olan KDV oranı hiç arttırılmıyor. Çünkü tüketim maddelerinin % 15 olan KDV oranı ise % 20 yapılırken, gelecek yıl için ek bir artış görülmüyor. Böylece yoksul halkın ödediği KDV oraları bir yılda % 270 arttırılıyor. Sömürücü sınıfların daha lüks yaşam için ödediği KDV'ler ise sadece % 35 zam görmüş oluyor. Bütçe açıklarını azaltma konusunda sermaye ve rantiye kesiminin gelir vergilerini arttırmayı düşünmeyen devlet, dar gelirli emekçilere yüklendikçe yükleniyor. Krizle gelen yüksek fiyat artışlarına karşı ücretlilere de telafi zamlarının yapılması istendiğinde hakim sınıflar kulaklarını tıkıyor.

Bu kadar alçaklık yapılırken Özal ve bakanları; "ekonomimiz krize dayanıklıdır", "krizi atlatacak güçteyiz", "bu yılın enflasyon oranı % 45'i geçmeyecek" gibi soytarıca laflar ediyorlar.

Madem ekonomileri dayanıklıdır, öyleyse neden bu kadar insafsız şekilde halka yükleniyorlar? Enflasyonun bu yıl % 100'ü bulacağı ve hatta aşacağı ortadayken, % 45 lafları ne içindir? Yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmelerinde ücret artışlarını elden geldiğince sınırlı tutmak için. Ve yine, 1991 yılı bütçesinde memur maaşlarını asgari ölçüde bırakmak için. Nitekim açıklanan bütçe memura ve kamu işçilerine komik zamlar öngörüyor. En az 20 trilyon olması beklenen yeni yıl bütçe açığının yine KİT ürünlerine ve çeşitli vergilere yapılacak zamlarla, sosyal harcamaların azaltılmasıyla ve yeni iç borçlanma yöntemleriyle kapatılması tasarlanıyor. Gazete başlıklarına bakmak bile yeterli: "1991 Bütçesi vergi ve zam yüklü. hükümet Körfez kirizinin faturasını dar ve sabit gelirlilerin tüketiminden kısarak ödeyecek"..

Türk hakim sınıflarının canavarlaşan ekonomisi,

KÜRDİSTAN'DA SÜRGÜNLER TEHCİRE DÖNÜŞTÜRÜLDÜ

Onlarca Köy Boşaltıldı

Sürgün nedir, tehcir ne? Biri tek tek göç ettirme, biri kişi ya da hayvanı bulunduğu yerden sürme olayını ifade eder. Diğeri toplu halde göç ettirme, özellikle de bir ulusal topluluğu zorla yerinden yurdundan etme olayını. Yani, köy köy, kasaba kasaba, kitle halinde ve bir o kadar da vahşice yapılan sürgüne tecbir denir.

Türk devleti, Osmanlı'dan beri, sürgünün de, tehcirin de erbabı olan bir devlettir. Yine katliam ve soykırım, Onun adıyla ve tarihiyle özdeştir.

I. Dünya savaşında Osmanlı devleti'nin Ermeniler üzerinde uyguladığı soykırım, aynı ölçüde büyük bir tehcir olayıyla içiçe geçmiş, Doğu Anadolu'da kılıçtan artakalan yüzbinler, Suriye, Lübnan ve İran'a doğru sürülürken, açlık, soğuk, salgın hastalık ve yine katliamlarla göç yollarında kırılmıştır. Bu olayın başlangıcında o zamanki İttihat ve Terakki hükümetinin çıkarttığı bir kanun da vardır. "*Doğu Anadolu'daki gayri-müslim ahalinin silahlı isyana kalkıştığı ve savaş ortamında düşman kuvvetlerle işbirliği yaptığı*" gerekçesiyle "*bulunduğu yerden başka bölgelere nakledilmesi*" şeklinde. Tarihe ünlü **Ermeni Tehciri** olarak geçen bu olay, Türk devletinin gerçekleştirdiği en büyük toplu sürgün olmakla birlikte, bu nitelikte işlediği tek suç örneği değildir. Geçen yüzyılda ve bu yüzyılda bir çok kez Kürtleri de bulundukları yerlerden daha küçük sayılarla toplu halde sürmüştür. Cumhuriyet tarihinde de çoğa örneği olup, "mecburu iskan kanunu" türünden "yasal" dayanakları da vardır.

1920 ve 30'lu yıllarda ard arda gelen Kürt isyanlarının bastırılması sırasında vahşice dağıtılan köyler olduğu gibi, sonradan bu isyanlara önderlik ettikleri tesbit edilen ya da benzeri türden ulusal hareketlere önderlik edebilecekleri düşünülen aşiret reisleri, şeyhler, şıhlar ve hatta bazı toprak ağaları tek tek sürülmüştür.

12 Eylül sonrası Kürdistan'da yoğunlaşan devlet teröru ve özellikle de son dönem gerilla savaşlarına karşı yürütülen faşist Özel Savaş, kürt köylülerini her türlü şiddet, vahşet ve yıldırma yoluyla daha büyük sayılarda göçe zorlamış, birçok köyler tümden boşaltılmış, dersim'de ve botan'da yoğunlaştırılan bu uygulama son olarak SS kararnameleri ile daha "yasal" bir sürgüne dönüştürülmüş ve nihayet Irak etrafında emperyalist savaş bulutlarının gezdirilmesiyle birlikte Irak sınırındaki Botan bölgesinde tam bir tehcir hareketine yükseltilmiştir.

Şu sıralar özellikle Şırnak köylerinden il merkezine doğru çok yoğun bir göç hareketi var. Şırnak'a bağlı 38 köyden 29'nun tam anlamıyla boşaltıldığı söyleniyor. Yüzyıl dergisi ve BCC radyosunun aktardığı bilgiler, Körfez krizi'nin başlangıcında dikkat çektiğimiz olasılığın daha savaş başlamadan gündeme geldiğini gösteriyor. Ortadoğu'da etkileri çok büyük olacak bir savaş kaçınılmaz gibidir. Türk devletinin de içinde yer alacağı ve Kürdistan bölgesini en alevli savaş alanlarından birine çevireceği bu olasılık, tarihi biraz bilen herkesin aklına Kürtler üzerinde kapsamlı bir tehcir hareketini de getirir, soykırımını da... Botan'da tehcir başlamıştır bile...

Gerilla savaşıyla başedemeyen devlet çareyi köylerin, mezraların boşaltılmasında görüyor. Bu çare midir? köylerden boşaltılıp ilçe merkezlerine yığılan Kürt halkı, Silopi'de, nusaybin'de, Cizre'de ve dah başka onlarca ilçe merkezinde yükselttiği direniş hareketiyle en iyi cevabı vermiştir. Buradan ırkçı-faşist kurmayların aklına ilçeleri de boşalktmak ve Kürt halkını yüzbinlerle Batı'ya sürmek gibi "parlak" fikirler gelebilir. ama bu başarılsa bile, sonuç aynı direnişlerin Batı'ya taşınması olur. Kaldıki ilçe ve illeri göçürmek köy göçürmeye benzemez. Savaş ortamında bu meseleleri de kapsayan büyük tehcir ve soykırım hareketlerine gidilebilse de Kürt ulusal Kurtuluş mücadelesinin geçimişteki Ermeni ulusal hareketi gibi dağıtılıp yok edilmesi mümkün değildir. Tabi bütün bunlar, çaresizliğin çaresizliğine sarılanları köylerden başlayarak ulusal hareketin insan kaynağını "kurutma" çabalarından alıkoymuyor.

SS kararnamelerini gündeme getirirken; "silaha silah, halka şevkat" diyen hakim sınıflar, halka balyozlu şevkat göstererek yıldırma ve sindirme çabalarını son kerteye yükselttiler. Kararnamelerle birlikte "milli maç spikerliği" gibi bir rol yüklenen ve bunu gönüllü olarak da üstlenen şoven=gerici burjuva basın, Kürdistan halkının acılarına kulaklarını tümden tıkadı. Kamuoyuna bilgi sızdırılmayan bu ortamda devmet güçleri kudurdukça kudurdu. Toplu katliam, toplu işkence, toplu gözaltı ve toplu sürgünler daha büyük boyutlara ulaştı. newroz günlerinde esnafların kepenk kapatması ve onbinlerin taşlı sokak gösterileri yapması türünden kitlesel direnişlerden sonra da yer yer yinilendi. Doğu Beyazıt'taki gösteri ve direnişlerden sonra çoğu kadın ve çocuk 400 kişinin gözaltına alınıp işkenceden geçirilmesi bile günlük gazetelere haber konusu olmadı.

Şimdi Botan'da neler oluyor?.

BBC muhabirinin aktardığına göre, özellikle Körfez Krizi başaladığından beri devlet güçleri, ancak bir savaş sırasında görülecek yöntemlerle alabildiğine pervasız terör estirerek bölgeyi insansızlaştırmaya çalışıyorlar. Gerillaya destek oldukları ya da olabilecekleri söylenerek birçok köyün topluca boşaltılması için halka "tebligat3 yapılıyor.Bu çağrıya uymayan ve direnen köylülerin evleri,tarlaları, samanları ateşe veriliyor, hayvanları öldürülüyor. Evsiz barksız kalan insanlar çaresiz göç yollarına düşüyor. Traktörler dolusu köylü, ilçe merkezinde ve ilçeye giden yolların kenarında kurdukları kıl çadırlarda barınıyor. İki yıl önce Irak Kürdistan'ından kimyasal bombalardan kaçıp gelen peşmerge ailelerinin bu tarafta yaşadıkları dramın aynısını şimdi onbinlerce Botan köylüsü yaşıyor.Köyleri haritadan silinen, evlerinden ve geçim kaynaklarından yoksun bırakılan insanların, kış günü bu çadırlarda bu çadırlarda nasıl yaşayacakları devleti hiç ırgılamıyor. Elinden gelse orada da yaşatmayacak zaten.

Sis perdesinin arkasında böylesine gerçekler bu lunan Kürdistan'daki Özel Savaş, yine de "yangını" söndüremiyor. İçişleri Bakanı, Bölge Valisi ve diğer yetkililer devlet güçlerinin "başarı"larını anlatadursun, BBC muhabiri Irak-Türkiye sınırının sıfır noktası olan Çukurca'da "güvenlik" durumunun da sıfır olduğunu, ilçe merkezlerinde de asker-polis teröründen dolayı halkın hava kararmadan önce evlerine kapandığını anlatıyor.

Türkiye halkları,Batı bölgesinin insanları,işçiler,köylüler,aydınlar,gençler Türkiye Kürdistanı'nın bu durumuna sesiz kalamaz.Yarın savaş çıktığında bütün bu uygulamalar daha geniş alanlarda katlanarak büyütüleceği gibi, tam bir soykırıma da dönüştürülebilecektir. *Faşizme karşı mücadele, bugün öncelikle Kürdistan halkı üzerindeki faşist vahşete karşı büyük bir haykırış olmalıdır.* Gene emperyalist savaşa karşı gösteriler, savaş ortamında kan gölüne çevrilmek istenen Kürdistan'ın kaderini ön planda savunmak zorundadır.Her devrimci-demokrat, insanım diyen herkes bu sorumluluğu en yüksek düzeyde göstermeli.

BIMRE KOLETÎ BIJÎ AZADÎ

okuyucu mektubu

İKK YAZI KURULUNA

Faşizmin baskıcı,işkenceci yüzü Bayrampaşa Cezaevi'nde bir kez daha sergilendi. Önceki görevi yani devralan faşist idare iki aydır cezaevinde yürüttüğü politikasıyla,özelde tutuklular genelde aileler üzerinde baskı ve korku ile egemenlik kurmak istiyor.

Bu amaçla ilk olarak 18 Ağustos'da tutuklu ve hükümlülere karşı operasyon gerçekleştirmiştir. Sonuçta yaralılar,çalınan paralar, kol saatlerine kadar varan kırık eşyalar,alınan savunmalar,ve kitaplar...

Ardından normal görüşler için kullanılan sayıları 36 olan görüş kabinlerinin 18'i kapatıldı. Hiçbir haklı yanı bulunmayan uygulamayla 157 tutuklu ve hükümlülerin,yakınlarının bir aya yakın süredir görüşleri gaspedilmiştir.Haftada bir dönüşümlü olarak yapılan görüşler erkek ve bayanlar birlikte olmak üzere onbeş güde bire indirilmiştir.Salt işkence olsun diye de doğru dürüst kapanmayan kabin kapıları bile çıkarılmıştır.Ziyaretçiler mevcut kabinlerde 15 dakika bile görüşemez duruma gelmişlerdir.Görüş günlerinde ziyaretçiler,Tutuklularla birlikte sloganlar tarak bu şekildeki görüşü reddetmekde,savcı ve müdür le görüşme isteklerini tekrarlamaktadır.Bu isteklere rağmen idare,diyalog kurmaktan kaçmakta,ailelerle askerleri muhatap tutarak sürekli gerginlik ortamı yaratmaktadır. 23 Ağustos'da eş ziyaretine gelen, onlarca asker tarafından coplanarak çıkartılan,7 bayan ziyaretçiye yaptıklarını tekrarlamak istemektedir

Bu olayların tek sorumluları faşist savcı Niyazi Fikret AYGEN, I.Müdür Ali KURT ve onların uygulayıcı köpekleri bölük komutanlarıdır. 10 Eylül günü müdür ve savcıyla görüşmek için idare binası önüne gelen bayan ziyaretçiler,onun açısından kötü, aileler açısından iyi bir "tesadüf"le A. Kurt'la karşılaştılar. Başından beri ailelere iki yüzlü cevaplar vererek oyalayan bu adi insana,sakinliklerini korumaya çalışan ziyaretçiler sonuçta öfkelerini kustular.Bir süre tartaklanan Kurt'u gardiyanlar ailelerin elinden kurtardı. Bu sırada ailelerce kırılan kapı camları iki kişinin ciddi olarak yaralanmasına sebep olmuştur.Olay yerini terk etmeyen ziyaretçilerden iki kişi savcıyla görüştürüldü.Savcı; "ben bakanlıktan aldığım emirleri uyguluyorum, gidin istediğiniz yere başvurun" demiştir.Bunun üzerine tutuklu aileleri olarak sorumlular hakkında Eyüp Cumhuriyet Savcılığına ve İST. C.Başsavcılığına suç duyurularında bulunduk. Biz bunlarla uğraşırken hiç de raslantı olmayan bir tarihte 12 Eylül'90 günü ikinci operasyonunu gerçekleştirmiştir.Attığımız her adımda,çağrılan satılmış burjuva basın üstüne düşeni(!) gerçekleştiriyor. Kamuoyunun görevini gerçekleştiremediğini düşünüyoruz."Ben MHP'liyim,bakanlık bana sonsuz yetki verdi. İstediğimi yaparım" diyen A.Kurt'a,savcı N.F. Aygen ve diğer sorumlulara dur diyebilecek tüm aydın, ilerici,devrimci ve insan hakları savunucularını, tutuklular ve alileleri ile dayanışmaya çağırıyoruz.

Bayrampaşa Cezaevinden-İKK Okuyucusu Tutuklu Yakını

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ 4. TOPLANTISINI BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ

Ekim ayı başlarında 4. toplantısını yapan Parti Merkez Komitemiz, son bir yıllık faaliyetinin değerlendirmesi yanında, dünyada ve Türkiye'de gelişen durumları ele alarak, partimizin önüne ileriye dönük önemli görevler koydu.

PMK,Partimizin son bir yıllık faaliyetini olumlu değerlendiriken,özellikle kırsal alanda silahlı güçlerimizin geliştirilmesini, partimizin sınıf mücadelesi içindeki ileri bir adımı olarak saptadı. Bilindiği gibi PMK, 3. Toplantısında silahlı güçlerimizin geliştirilmesini acil görevleri arasına koymuştu.Bir yıllık süre içinde partimiz saptadığı hedefine azami olarak ulaşmıştır. Ve halen de gerilla güçlerimizin arttırılmasına devam edilmektedir. Ancak, gerilla güçlerinin arttırılmasının kısmen gecikmesi, hedeflenen yeni alanlara açılmamızı geciktirdiğini de vurgulayan PMK, önümüzdeki dönem esas olarak bunun üzerinde durulacağını kara altına almaktadır.

Şehirlerde de faaliyetini arttıran partimiz, özellikle kitlelerin mücadelenin içine çekilmesi konusunda son bir yılda olumlu adımlar atmış ve bunu başarmıştır. Özellikle I Mayıs'90'da partimizin geniş işçi ve gençlik kitlesini I Mayıs alanlarına çekmesi ve düşmanla dişe dış bir mücadele yürütmesi övgüye değer bir olgu olarak belirtilmekte ve bundan sonra da geniş kitle katılımlı gösterilerin çoğaltılmasını vurgulamakta ve Parti Örgütlerine bu konuda talimatlar vermektedir.

PMK, işçi sınıfı içindeki çalışmanın önemine dikkat çekerken, işçi sınıfı içindeki çalışmanın daha da geliştirilmesi, İşçi ve Sendika Parti Komitelerinin işçileri daha aktif mücadele içine çekmeleri için perspektifler sunmakta, işçi sınıfının sendika ağalarının sultasından kurtulması için radikal mücadelerin yanında,ekonomik ve siyasi mücadeleleri birlikte ele alarak, siyasi mücadelenin öne çıkarılmasının üzerinde durmaktadır.

PMK, 4. Toplantısında, SB'muzun 3. Toplantısında karar altına aldığı "***Emperyalist ve Gerici Savaş kışkırtıcılığına Karşı***" kampanyanın devam ettirilmesini, halkımızın bu konuda duyarlı hale getirilerek, öncelikle parti örgütlerinin bu konuda harekete geçirilmesi gerektiğini vurgulaması yanında, "emperyalist ve gerici savaşlara" karşı diğer devrimci güçlerle eylem birliklerinin geliştirilmesi ve her alanda bu kampanyayı yürütecek komitelerin örgütlenmesi gerektiğini belirtmektedir.

Türk egemen sınıflarının savaş kışkırtıcılığını önemle vurgulayan PMK, egemen sınıfların olası bir gerici savaşa katılmaları halinde, iç savaşın daha da derinleştirilerek, egemen sınıfları her alanda bozguna uğratma siyasetinin izlenmesini söylemektedir. Kitlelerin, egemen sınıfların savaş ekonomisine karşı uyarılarak mücadele içine çekilmesini belirten PMK, bu doğrultuda aktif eylemliklerin yanında ajitasyon/propagandanın daha da yoğunlaştırılmasını istemektedir. Partimiz tarafından açılmış olan kampanyanın genişletilmesi ve derinleştirilmesini karar altına alınmaktadır.

DABK'ın "Birlik" çağırısını da değerlendiren PMK, bu çağrının samimi olmadığını vurgularken,DABK-'ın amacının "birlik" değil, kendilerine bu doğrultuda gelen eleştirileri bastırmak için bu yola başvurdukları tesbitini yapmıştır. Çünkü DABK'ın çıkardığı "birlik" yazısı birlik isteyen bir yazı olmaktan öte, birliği köstekleyici ve kendi yanlış anlayışlarını daha da sistemleştirici bir içerik taşımaktadır. DABK, şunu söylemektedir:"*Bu çağrımız aynı zamanda, parti ve devrimci kamuoyunda hakkımızda bilinçli olarak yaratılan 'ayrılıkçı' imajının yıkılması ve 'konferans'çı kesimin nedenli 'birlikçi' olduğunda açığa çıkarılmasına yardımcı olacaktır.*"(DABK-'ın 'birlik' çağrısından)

Partimizin 3 yıldır birlik çağrısını reddeden DABK, Partimizin DABK'le ilgili birlik kararını kaldırmasından sonra 'çağrı' yapması ise ayrı bir soru işareti yaratmaktadır. Ayrıca, şimdiye kadar Partimizin birlik çağrısına neden red yanıtını verdiklerine ilişkin her hangi bir açıklamaları da yoktur. Buna karşın, DABK hataları konusunda samimi tavır takınırsa ve gerçekten birlikte samimi olursa, partimizin bu konuyu yeniden değerlendireceğini vurgulayan PMK, DABK'ın birlik yazısına yazılı yanıt vereceğini karar altına almıştır. PMK, DABK'a vereceği cevabi yazısını önümüzdeki İKK sayısında yayınlayacağız.

PKK konusun bir an önce çözülmesini kararlaştıran PMK, tartışma yazısını partiye sunduğunu açıklamaktadır. PMK'nin tartışma yazısı PKK'yı 'ilerici' olarak değerlendirmektedir. Ancak, bu yazı parti içinde tartışıldıktan sonra kesin sonuca varılacaktır.

PMK, "***TKP/ML'yi Destekle, TİKKO'nun Silahlanmasına Yardımcı Ol, Gerilla Savaşına Katıl***" kampanyasını başlattığını da Parti'ye ve halkımıza duyurmaktadır.

* * *

TKP/ML'yi DESTEKLE, TİKKO'nun SİLAHLANMASINA YARDIMCI OL, GERİLA SAVAŞINA KATIL !

Her yıl Eylül-Ekim aylarında açılan kampanyamızı, bu yıl Ekim ayında açtık. Bu yıl bir kaç kampanya açtık. Bunların önemlileri arasında, "***Bir Silah, Bir Gerilla, Bin Silah Bin Gerilla***" kampanyası idi.Ancak bu özel bir dönemi içermekteydi.Şimdi açılan kampanyamız ise, partimizin uzun yıllardır geleneksel olarak açtığı partimizi ve ordumuzu güçlendirme kampanyasıdır.

Kampanyaların amacı, içeriği ile ölçüttür. Aynı zamanda, partinin kitleler içinde kök salması, partinin görüşlerinin kitlelere götürülmesi, partinin kıtleleri kucaklaması ve kendi saflarını güçlendirmesini içerir. Kampanyalar, açılmış olmak için açılmaz.Partinin siyasal görüşlerini kitlelere götürmek, kitleler ile partiyi yakınlaştırmanın önemli araçlarından biridir. Birde parti içi kampanyalar vardır ki, bu parti içindeki bazı hatalara karşı açılan ve bunların giderilmesini hedefleyen birer araçtır.Şimdiki açtığımız kampanya,partimizin kitleler tarafından daha fazla desteklenmesini sağlamak, kitleleri partiyle yakınlaştırmak ve onları örgütlemek ve aynı zamanda partiye maddi imkanlar sağlamaktır.

Kitlelerden destek görmeyen bir KP ölüme mahkumdur. Çünkü devrim kitlelerin eseridir. Kitleler kazanılmadan küçük bir zaferin bile sağlanamayacağının bilincinde olmalıyız. Partinin varlık koşulu, başta işçi sınıfı olmak üzere, diğer halk kesimlerini örgütleyerek, düşmana karşı maddi bir güç haline getirip iktidarı almaktır. Parti, kitleleri örgütleme ve onlara önderlik etme aracıdır. Esas amaç, kitlelerin doğru bir politika etrafında örgütlenmesi ve parti önderliğinde iktidarı düşmandan almasıdır. Bu nedenle, kitleler bir yerde her şeydir. Onları kazanmak ve devrime kanalize etmek görevlerimizin esasını oluşturmaktadır. Bunu sağlamak için her araç, her mücadele biçimi devrimci bir tarzda kullanılmalıdır. Kampanya da bunlardan sadece birisidir. belki çok önemlisi değil ama, kitlelere donenm dönem partinin daha fazla ve hızlı bir şekilde gitmesi, kısa süre için belli bir konuda yoğunlaşmasını sağlamak anlamına gelir.

Bu kampanya da amçladıklarımız bellı başlı noktalar açısından şunlardır:

Birincisi; partimizin geniş kitlelere propagandasını yampak. Kitileleri partimize yakınlaştırmak, ileri unsurları partinin içine çekmek. Partinin kitleler içinde tabanının genişlemesini sağlamak.Bu nedenle parti ajitasyon/propagandasına özel bir yoğunluk kazandırmak

İkincisi; Partimizin her açıdan sağlamlaşmasını sağlamak. Parti örgütlerinin bu faaliyet içinde kendilerine çeki düzen vermelerini, zayıf yanlarını atıp,doğru olan yanları geliştirmek, kitleleri örgütlemede ayak direyen bürokrat unsurların açığa çıkarılmasını sağlamak...

Üçüncüsü; Ordumuz TİKKO'nun silahlanmasını daha da geliştirmek için kitlelerden maddi destek toplamak ve bu desteği her zamankinden daha bir üst boyuta yükseltmek...

Dördüncüsü; Kitleler içinde gerilla savaşına katılacak geniş bir kesim oluşturmak ve bunları orduya kazanmak...

Kampanyanın başarısı,tesbit edilen bu hedeflerin ne ölçüde yerine getirildiğine bağlıdır. Bunları yerine getirmek için, parti örgütlerimiz başta olmak üzere tüm parti militanlarının aktif olarak bu konuda yoğunlaşmaları,partinin siyasal hedeflerine ulaşması için durmadan kitlelerin içine girilerk onların örgütlenmesi ve harekete geçirilmesiyle olabilir. Ürün elde etmek için emek harcamak gerekir. Kaliteli ürün için itinalı çalışma şarttır.Sadece itinalı çalışma da yetmeyeceğine göre, koşulları dikkate alarak koşulları lehimize çvermek için durmadan yni yeni taktiklere geliştirip mücadeleye ivme kazandırmalıyız.

Şehirlerde başta işçi sınıfı olmak üzere, özellikle gecekondu halkına özel bir ağırlık vermeli ve buralarda örgütlenmemizi hızlandırmalıyız. Kitleler, kendisini örgütlemek steyenlerden hareket görmedikçe onlara güvenemez. Öncelikle bizler harekete geçmeli ve bu konuda uygun örgütlenmeler yaratmalıyız.

Gerilla bölgesindeki parti örgütleri, bu kış kitlelere daha fazla gitmeli,hem savaşmalı, hem kitleleri örgütlemelidirler. Kış koşullarında gerillaların hareket alanları daralmasına karşın,bunu, düşmana çok kayıp verdirip az kayıpla sağlamanın yöntemlerini ve taktiğini bulmalıyız.

Yurtdışında, hem enternasyonal ilişkileri geliştiriken,Türkiye'li emekçilere daha fazla gitmeli,bürokrat tutumları terk etmeliyiz.işlerimizi telefonlarla değil, bizzat kitlelerin ayağına giderek sağlamalı ve kitlelere 'bağıştan bağışa' gitme anlayışını terk etmeliyiz.Bütün militanlar yoğun bir çalışma içine çekilmeli, öne çıkanlar parti içinde görevlendirilmelidir.Önderlerin yoğun siyasi ve pratik faaliyet içinden çıktığını unutmayalım.

ferman padişahınsa
dağlar
bizimdir

Bilindiği gibi, şu sıralarda "***Emperyalist ve Gerici Savaşı devrimci İç Savaşla Önleyiles***" kamnyamız sürmektedir. Her iki kampanyanın hedefleri ayrı olmasına karşın, ikisinin çakışması durumunda nasıl bir yol izleyeceğiz: İki kampanyanın çakıştırılması doğru olmamaına karşın, bu bir zorunluluktu. İkisinden birini bırakma durumumuz olmadığına göre, ıki kampanyayı da aynı anda sürdürebiliriz. Bir taraftan emperyalizmin Ortadoğu'daki işgaline ve savaş hazırlıklarına karşı mücadele ederken ve Türk egemen sınıflarının savaş hali faşizmini uygulamasına karşı çıkarken, aynı zamanda partimizi güçlendirme kampanyasını yürütebiliriz. Her iki kampanya aynı zamanda birbirini destekleyen turdendir. Parti, bu dönem de kitlelere daha çok gerici savaşlara karşı propagandayı yükseltmelidir. Partimiz, böylesi bir kampanya da ne kadar rol oynar ve kitleleri emperyalist ve gerci savaşlara karşı harekete geçirirse, o denli güçlenecek ve partiyi güçlendir kampanyası da başarıya ulaşmış olacaktır. Bütün yoldaşlar sorunu böyle kavramalı ve kampanyaların başarıya ulaşması için tüm enerjilerini doğru bir şekilde harcamalı ve başta parti örgütleri olmak üzere tüm kitleleri harekete geçirmek için yoğun çaba harcamalıdırlar. Kitle bağlarımızın genişlemesi, kampanyaların başarısının bir ölçütü olacaktır.

Partimiz son zamanlarda mücadelesini giderek geliştiriyor. Bu hem kırsal alanda ve hem de şehirlerde kendini göstermektedir. Son aylarda şehirlerdeki teşhir olmuş düşman hedeflerine yönelik eylemlerin artması ise,Partimizin doğru yolda olduğunu, düşmanın ise partimizden korktuğun ortaya koymaktadır. Faşist Türk devleti, idamlarla Partimizi tehdit ederek,mücadelemizi gerileteceğini sanıyor. Hiçbir tehdit ve baskı partimizi doğru yolundan alıkoyamaz.

Partimiz, kırsal alanlarda daha da güçlenecektir.Bu yıl bunun adımlarını artmış ve partimizin gücünü üç katına çıkarmıştır.Kampanyamızın başarıya ulaşması ve geniş kitlelerin destek vermesiyle,silahlı güçlerimizin silah sesleri durmaksızın düşmanın beyininde halkımızın kurtuluşu için patlayacaktır.

Bütün halkımızın, bütün yoldaşlarımızın kampanyamızı coşkulu bir şekilde yürütmeleri için koşullar her zamankinden daha da uygundur. Parti militanları, Partimizin mücadelesini daha yukarı çıkarmak, sınıf mücadelesi içindeki önderlik fonksiyonunu oynaması için var güçleriyle çalışmalı, kampanyayı kitlelere maletmelidirler. Hedef, Partinin iktidarı alması için kitlelerin güçlü kollarını partiye uzatmasını sağlamalıyız.

KÖRFEZ KRİZİ ve FİLİSTİN SORUNU

ortadoğu'da şimdi durum daha karışık

emperyalizmin kılıcı bu düğümün bir ilmiğini bile çözemez

ABD liderliğindeki emperyalist cephenin Ortadoğu'ya müdahalesi ve savaş tehditi ağırlaşarak sürüyor.Gelişmeler günlük değerlendirmeleri gerektirecek ölçüde sürekli değişkenlik arzediyor.Bölge devletlerinin ilişkilerindeki dalgalanmalar, daha başından dikkat çektiğimiz gibi durulmuyor ve dengeler her geçen gün biraz daha sarsılıyor. Bu arada savaş olasılığı haftadan haftaya bir ölçüde azalır gibi olduktan sonra yeniden ve daha ciddi şekilde yükseliyor.Aslında bu olasılık krizin başından beri hep yüksektir.Zaman zama "barışçıl" rüzgarların esmesi, çok zahiri ve yanıltıcı bir durumdur.Herşeyden önce emperyalist cephenin barışçıl bir yaklaşımı, bir uzlaşma arayışı yok. Diyalog kapısını sımsıkı kapatmış, Irak'ın Kuveyt'ten kayıtsız şartsız çekilmesini dayatmış durumdalar. "Pazarlık yok, taviz yok, kısmi çözüm olamaz" diyorlar. "Ya dize gelecek, ya da ezeceğiz!" İşte bu kadar.Ekonomik,siyasi, diplomatik baskıları, Saddam'ı bir uzlaşma yoluna sokmak için değil ki. onur kırıcı bir teslimiyete zorlamak ve daha çok da askeri seçeneği öne çıkartmak için! tabii emperyalistler arasında belli yaklaşım farkları, taktik politikalara ilişkin bazı çelişkiler de var. Arada bir "barış umutları"ndan sözedilmesi de biraz bu çelişkilerin iz düşümü oluyor. Ama dikkat edilirse, Irak'ın Kuvyt'ten bütünüyle çekilmesini hepsi de şart koşuyor. En ılımlı yaklaşımı gösteren de, bilfiil çekilmese bile çekileceğini açıkca beyan etmeden diyaloga girilmeyeceğini söylüyor. ABD liderliğinde sağlanmış olan bu mutabakat, başından beri görüldüğü gibi Irak'ın da kendi attığı adımda diretmesine zemin oluşturuyor.Karşılıklı dikleşme, tehdit ve yanıtlamalar sürerken, bazı emperyalist devlet ve temsilcilerinin "barış umutlarıyla yüklü"(!) diplomatik turları, gerginlik ve savaş olasılığının giderek azalacağı izlenimini verse de, gerçekte hiç bir şey değiştirmiyor ve zaten her defasında saman alevi gibi sönüp giderek yerini daha şiddetli savaş naralarına bırakıyor. Bu hat üzerindeki gelişmelerin önemli bir halkası olan Helsinki zirvesi'ni ve hemen ardından NATO çevrelerindeki hareketliliği geçen sayımızda irdelemiştik. Ondan sonrasına da bir göz atarak son durumun ne gösterdiğini anlamaya çalışalım.

ABD,SAVAŞI BM ŞEMSİYESİ ALTINDA AÇMAK İSTİYOR.AMA BUNUDA GÜÇLÜKLERİ VAR

Helsinki Zirve'sinde,Gorbaçov Bush la askeri seçenek konusunda örtülü bir mutabakata varmış ve kirz ortaklığını savaş ortaklığına dönüştürmekten kaçınmaya çağını ortaya koymuştu.Bunu daha açık ifade etmektende çekinmedi. Hava ambargosu vb. ek önlemlerin Irak'ta hiçbir geri adıma yol açmaması üzerine BM'da konuşan Sovyet Dışişleri Bakanı Edward Şevardnadze,"gerekirse BM şemsiyesi altında işgalci Irak'a gereken ders verilir" dedi. Adeta Şewardnadze'nin suretine girerek konuşan ABD Dışişleri'ydi. Baker bunu "herkesin adına yapılmış bir konuşma" diye niteledi.Irak yönetimi ise, "Sovyetler Birliği'nin emperyalist Amerika ve ortaklarına satılmış olduğunu" söyledi.

Moskova'nın ilk kez açıkça savaş seçeneğini benimsediğini ifade etmesi ve bunu da BM şemsiyesi altında bir harekat olarak düşündüğünü söylemesi -zaten başka türlü olamazdı- ABD'nin nicedir sağlamak istediği savaş "yasal"lığına onay vermekte olduğunun göstergesiydi.Krizin başından beri ABD'nin Körfez'de aldığı savaş düzeni, buraya yığdığı güçler, müttefiklerin katkısı ve yine BM Güvenlik Konseyi'nden "ambargonun denetiminde zor kullanılabileceği" kararını çıkartıncaya kadar uyguladığı askeri abluka, "meşru"luğu bir tarafa, hiç bir "yasal" dayanağa da sahip değildi. Biz, emperyalizmin keyfince "yasa" haline getirdiği önlemleri meşru görmüyoruz. Onun işine geldiği gibi yorumladığı,çifte standartla uyguladığı ve en çok da kendisinin çiğnediği uluslararası hukuk,dünyada hiçbir geçerliliğe sahip değildir.Körfez krizi çerçevesinde çıkarttığı BM kararları da "uluslararası hukukun gereği" vb. sayılarak meşru görülemez. Bize göre ABD'nin, Körfez'de bir askeri hareketi,yalnız başına veya bir kısım müttefikleriyle birlikte, BM kararı olmaksızın yapılmasıyla, BM Güvenlik Konseyin'den karar çıkartarak ve en geniş katılımı sağlayarak yapması arasında hiç bir fark yoktur. II. Dünya Savaşı sonrası 45 yıl zarfında ABD emperyalizmi ülke sınırları dışında tam 215 askeri harekat gerçekleştirmiştir. Bunlardan yalnızca bir tanesi (kore'de yürüttüğü savaş) BM kararıyla "çok uluslu güç" oluşturma çabası, onun uluslararası hukuka bağlılık ve saygısının bir ifadesi değil, olsa

[illegible] ifadesidir. ekonomik ambargo, askeri abluka ve her türlü yaptırmada sağladığı geniş emperyalist cephe birliğini, kendi liderliği altındaki bir emperyalist savaşta da koruma ve sürdürme gereğini duymasındandır. Bu konuda kendi dışındaki en büyük askeri güç olan SSCB'yle mutabakat sağlamaya büyük önem vermiş ve görüldüğü kadarıyla da bunu tam olarak da sağlamıştır. Son haftalarda ABD ve SSCB'nin BM'deki temsilciliklerinin, askeri kuvvet kullanımı konusunda bır karar tasarısı üzerinde konuştukları bildiriliyor. Güvenlık konseyinın 5 daimi üyesinden bir tek Çin'in bu konudaki tutumu açık değildir. Eğer askeri harekata karşı çıkma eğiglimi varsa, onun da ikna edilmesi için yoğun bir diplomatik temas ve pazarlık yapılması beklenir.

Aylardan beri Suudi Arapistan ve Körfez emirliklerine askeri yığınak yapan ABD'nin, asker sayısının 250-300 bine ulaştırdığı zaman savaşı başlatacak gücü bulacağı söylenmekte ve hatta Ekim ayının ortasına gelindiğinde asker sayısı 2oo bini aştı. Modern savaş araçları ve müttefik güçleriyle birlikte, belki bu sayı bir kara savaşını da kaldıracak düzeydedır. Ama savaş, yalnızca askeri güç dengesini dikkate alan aritmetik hesaplarla başlatılmıyor. Siyasi koşullar ve müttefiklerin tavrını etkileyen gelişmelerde hesaba katılmak zorundadır. Dahası savaşa liderlık edecek ABD başta olmak üzere emperyalist güçlerin kendi durumları,cephe gerileri, halk desteği ya da muhalefeti çok önemli rol oynamaktadır. Bütün bu açılardan bakıldığında, askeri hazırlıklarını tamamlamakta olan ABD ve en yakın müttefiklerinin, siyasal nedenlerle zorlanmaya başladıkları ve savaşa karar vermekte güçlük çektikleri görülebilir. BM'den askeri güç kullanma kararını çıkartmaları ve "çok uluslu güç" oluşturmaları belki bir kaç günlük iştir. Zaten oluşturmuş oldukları cephe güçlerine BM kılıfı çekmekten ıbarettir.Ne var ki,bu iş yapıldıktan sonra da harekete geçilmesi sıyası koşullara bağlı olacak. Bölgedekı son gelişmeler ABD ve müttefikleri aleyhine olduğu gibi, emperyalist cephe gerilerindekı durumda bunların lehine gelişmiyor. Önce birinci olguya bakalım.

FİLİSTİN SORUNU EMPERYALİZMİN AYAĞINA DOLANMIŞTIR ARTIK. BUNU GÖZARDI EDEREK KÖRFEZ'DE ADIM ATAMAZ!

ABD lıderliğindeki emperyalist cephenin Kuveyt ışgali nedeniyle Irak'a aldığı tavır, eşi görülmemiş yaptırım kararları,ekonomik ambargo, aıskeri abluka, dıplomatık baskı ve savaş tehdıti, bölgede başta İsraıl'ın 40 yıllık Filistin işgali olmak üzere uluslararası hukuku ihlal eden bir çok durumu hiç de böyle sorun yapmamaları ve yaptırıma konu etmemeleri gerçeğinden hareketle, ilk günden itibaren çok haklı eleştirilere yol açıyor ve eğer hukuk açısından yapılacaksa bölgedeki tüm işgallerin sona erdirilmesi için BM'nin hepisine de tavır takınması gerektiği üzerinde duruluyordu. Bunu emperyalizmin cephe gerisindeki burjuva muhalefet, ülkemizdeki Ecevit gibi ABD ile Irak arasında nisbeten "tarafsız" bir politikayı benimseyen bazı hakim sınıf güçleri, ve bölgedeki Ürdün gibi eskiden berı Amerikancı olmakla tanınan bazı devletlerde dile getirmekteydi. Bazılarının tavrını etkileyen ve daha da önemlisi Irakın "bölgedeki tüm sorunları birlikte ele alma" görüşünü besleyen asıl güç ve dinamik ise, Filistinliler başta olmak üzere Arap halklarının İsrail ve arkasındaki emperyalist güçlere karşı haklı tepkisiydi.

Bu tepkiler ve çağrılar karşısında, "bir haksızlık, başka haksızlığın önlenmesi gereğini gidermez" gibi alçakça demogojiler yapan ve Kuveyt ışgalinin diğer işgallerle hiç bir şekilde ilişkilendirmeden, tek olarak ve öncelikle ortadan kaldırılması çabalarında ısrar eden ABD yönetimi, bir taraftan da Körfez krizı çözümlendikten sonra Filistin sorunun çözümünü gündeme getireceğine dair açıklamalar yapma gereğini duyuyordu. Çünkü Filistin sorunun bu aşamada Körfez sorunuyla birlikte ele alınmasını önleyebilmesinin tek yolu ve çaresi buydu. Özellikle Irak'a karşı kendi cephesine kattığı Arap devletlerinin dağılmaması için bu şarttı. Bunların da kendi halklarına diyecekleri bir şeyleri, hiç olmazsa verecekleri bir umutları olmalıydı. Aksi taktirde halklar yönetimleri, yönetimler emperyalist cepheyi zorlayacaktı. İşte 40 yıldır İsrail saldırganlığına güç veren, onun süre giden işgal hareketinde baş sorumluluğu taşıyan ve son zamanlar onun yeniden azıp kudurmasında birinci dereceden rol oynayan ABD emperyalizmi, bu koşullarda, Filistin sorunun çözümüne de (artık nasıl bir "çözüm" olacaksa allah bilir) ağırlık koyacağını, fakat bunun mükün olabilmesi için öncelikle hep birlikte Körfez'e yümlenmeye devam etmeleri gerektiğini vurguluyordu.

ABD'nin bu taktiğinin başarısı ve Irak'ın tüm Ortadoğu sorunlarını birleştirme çağırılarının etkisiz kalması, İsraıl'in bu süreçte "uslu" durmasına bağlıydı.Arap devletlerinin büyük bir çoğunlukla emperyalist cephe safında yeralabilmesı için, ABD İsrail'i savaş hazırlıklarına görünürde hiç bulaştırmıyor ve ayrıca onun bu sıralar Filistın halkına karşı bir azgınlık yapmamasını istiyordu.Gene de bunu yapamadan edemedi.

Doğu Küdüs'te İsrail polisinin silahsız göstericilere ateş açarak 22 Filistinliyi katledip 300 ki-

şiyi de yaralaması,ABD ve Batılı müttefiklerin korktuklarını başlarına getirdi. Bütün dünya kamuoyu,Ortadoğu gerçeklerini ve emperyalizmin çifte standardını bütün canlılığıyla bir kez daha görme ve anlama imkanını buldu.Fransa'dan ingiltere'ye,ondan ABD'ye, teşhir olan emperyalist güçleri bir telaştır aldı. Çifte standart ve iki yüzlü politika gerçeğinin biraz olsun rutüşlanması, kamufle edilmesi gerekirdi. Yani iki yüzlülüğü örtmek için yeni bir iki yüzlülük! İlk peşin Miterand ortaya atıldı. "İnsan hakları bir yerde savunulurken diğer tarafta ihmal edilemez, hak haktır" diye konuştu. Körfez'de savundukları sanki petrol çıkarları değil de, "insan hakları"ydı. Ardından İngiliz Dışişleri İsrail'e "sert" çıkıyor ve derken ABD de "kınama"ya katılıyordu.Körfez krizi ve Irak'a karşı Arap cephesinin ayakta tutulması sözkonusu olmasa ABD en basit bir kınamayı bile yapmayacaktı. ne ki, bu durumda "kınama"da yeterli olmuyor, çifte standart gerçeğinin biraz örtülebilmesi için BM Güvenlik Konseyi'nin İsrail'e karşı da bir karar çıkartması gerekiyordu. En basitinden katlıamla ilgili soruşturma için bir heyet gönderme kararı. Bilindiği gibi bundan üç ay öncede İsrail güçleri toplu kitle katliamları yapmış ve o zaman FKÖ ile Arap Zirvesi'nin tüm baskılarına karşın, BM güvenlik Konseyi'nin gözlemci heyet gönderme kararını ABD tek başına veto etmişti. Şimdi benzer şekilde gündeme gelen gözlemci ve soruşturmacı heyet gönderme sorununu, ABD elinden geldiğince karar aşamasında engellemeye çalıştı. Gönderilecek bir heyet mi yoksa BM Genel Seketerinin özel bir temsilcisi mi olmalı, türünden tartışmalar ve kılı kırk yaran pazarlıklar sonucunda nihayet ABD'nin de katıldığı bir BM Güvenlik Konseyi kararı çıkartılıp, olaydan 5 gün sonra İsrail resmen "kınanmış" oldu. Böylesine aşağılık bir politika izleyen ABD, gayet pişkin şekilde "Körfez krizi olmasa bile bu kararo katılırdık" deyiverdi. Sanki üç ay önceki tutumu ve şu anda bile ne çetin bir pazarlık sonucu neler uğruna imana geldiği bilinmiyordu.

İsrail'in çok sadık bir köpek olduğundan ABD'nin de kuşkusu yoktu ama, fanatizmle gözü kararmış olan Şamir hükümeti, muhalefetteki parti ve grupların aksine,son durumun gereklerine uygun hareketi bir türlü içine sindiremiyordu.Bir kere son durumda ABD bütün gücüyle Irak'ı dize getirmek ya da ezmek için çabalarken-ki bu İsrail açısından da çok önemli- Arap dünyasında en geniş desteği bulmak, bunu sonuna kadar korumak ve Arap uşaklarına en büyük yatırımı yapmak zorundaydı. Keza bir Türk devletinin ABD nezdindeki uşaklık değeri de bu koşullarda İsrail'den geri kalmıyordu. Bölgenin yeniden yapılandırılması planlarında ise, Suriye ve duruma göre İran'a dayer açılırken,müslüman kimliği ve İsrail'le arasında bir köprü olması nedeniyle T.C.nin temel direk durumuna getirilmesi sözkonusuydu artık.Eğer İsrail'ın de konumu sağlama alınarak çıkarları azami ölçüde korunacaksa,emperyalizmin hareket tarzı böyle olmak zorundaydı. İsrail'de bunu anlamalı ve bu aşamada kendisinin "kınama"sını, BM tarafından göstermelik biçimde "soruşturulmasını" sorun yapmamalıydı.

İşte bu temelde İngiliz Dışişleri (aynı zamanda BM Güvenlik Konseyi dönem başkanı), İsrail'e, bu işte bir kötülük olmadığını, Irak'ı ezmek konusundaki çabaların başarısı için bu duruma katlanması gerektiğini anlatmaya çalışırken, ABD Dışişleri Bakanı da İsrailli meslektaşına özel bir mesaj göndererek "BM heyetinin kabul edilmemesi, bizim Körfezdeki çabalarımızı yanlış yere saptırır" diyordu.

Neredeydi yanlış yer? Filistin!..

İsrail BM kararını reddettiği gibi, olayların geçtiği Küdüs4ün müslüman kesimine Yahudi göçünü de teşvik ederek her türlü azgınlık ve kudurganlığını sürdürüyor. Böyle bir ortamda Filistin halkından misilleme hareketleri de yükseliyor. FKÖ Merkez Komitesi silah kullanma konusunu blöf düzeyinde tartışadursun, halkın içten gelen öfkesi ve kendi direniş mantığı, işi iç savaşa dökmek üzeredir. Birbirini izleyen olaylar Filistin sorununu emperyalizmin ayaklarına daha çok dolayacaktır.

ABD emperyalizminin hesapları, Ortadoğu'nun karmaşık çelişki ve gerçeklerine çarparak,haftadan haftaya bozulmaktan kurtulamıyor. Şimdi bu hesapları alt üst etmeye başlayan en büyük sorun, Arapların tutumu sözkonusu olduğundan, Filistin sorunudur. Ama onun gibi öne çıkmamakla birlikte Kürt sorunu da başını ağırtıyor ve ağırtacak. S.Arapıstan, Körfez Emirlikleri, Mısır,Suriye,Fas gibi devletler herşeyden önce Irak'ın Kuveyt'ten çıkarılması konusunu önemsemekte ve bunlardan bazıları ABD'yi, bir an önce savaşı başlatması için de sıkıştırmaktadırlar. Fakat öte yandan Arap dünyası içinde bulunmaları nedeniyle bunlar da İsrail'e tavır almak zorunda kalıyor. Kudüs 'teki gelişmeler, BM'nin göstermelik tavır alışı ve İsrail'in bunu bile kabul etmemesi üzerine, Tunus'ta gerçekleştirilen Arap Birliği Bakanlar Konseyi toplantısında, uzun tartışmalardan sonra "İsraile karşı yeni ortak cephe oluşturulup bu ülkeye ciddi yaptırımlar uygulanması" yolunda oy birliğiyle karar alınıyor.Sonuç bildirisinde ABD'ye de "İsrail'e yardımı kesmesi ve Filistinlileri kollaması" yönünde uyarı yapılıyor. Buradan ilginç bir durum ortaya çıkıyor. Irak'a karşı cephe almış ve emperyalistler yanında savaş pozisyonuna geçmiş olan Arap devletle-

devamı sf.6'da

Partizan Günlüğü

Bir Gerilla Komutanı Ölen Yoldaşlarını Anlatıyor:

Savaşmak Ama Yine Savaşmak

Yeryüzünün Türkiye parçasında insanlık, 20.yy.ın en karanlık ve barbarlık vahşetine tanık oldu, oluyor. osamnlı imparatorluğunun işgali, istila, talan geleneği Türkiye Cumhuriyeti'nin katliamcı ruhuyla sürmekte, yeni canları katletmeye devam etmektedir.

Bu tarih, alınan canların, akıtılan kanların,yakılmış, yıkılmış, yok etmek isteniylen ezilen yoksul halkın emeğin gasp edilmesinin üzerine oturtulmuş. Kan emici zorbaların, soykırımcı, ırkçı, baskıcı zulüm düzenidir.Ataları Osmanlı imparatorluğu'nun Çin-'den Ortadoğu'ya,Akdeniz'den Avrupa'ya kadar uzanan, barbarlığın örnekleriyle dolu olan Kuyucu Murat Paşa'nın 40 bin kişinin diri diri kellesini vurduğu, nesimi'nin derisinin yüzdürüldüğü, Pir Sultan'ın asıldığı bu gerici geleneğin TC.nin kurulmasıyla daha da boyutlanıp Hani, Ağrı, Palu, Genç, Şeyh Sait,Dersim katliamlarıyla sürdürdüler.

.....

Bu kızgın sınıf savaşımı, alınan yenilgilerin,acı deneyimlerin yoğurduğu, yetiştirdiği, büyüttüğü sınıf savaşımının sonuna kadar uzanacak, sınıfsız toplumun nişanesi **KAYPAKKAYA**, Dersim'in Vartinik Kömü'nde doğan güneşin ışıltısıyla ***"dağlar bizimdir"*** şiarıyla haykıracaktır. Son elli yıllık sınıf savaşımı,O'na dağların mantığıyla hareket etmenin zorunlu olduğunu öğretmişti. Arnavutluk'da, Vietnam'da, Çin'de zafere ulaşmanın mantığı buydu. Ülke gerçekleri dağlarının mantığını bütün yakıcılığıyla dayatıyordu. sömürücü zulüm düzenin yıkılıp, halk iktidarının kurulmasının tek bir seçeneği vardı: ***Silahlara sarılmak!***

O, zulme, barbarlığa ve sömürüye bayrak açmıştı. Jel Dağı'nın Vartinik Kömün'de... İsyanın kıvılcımı tutuşturulmuştu. Ve O, Diyarbakır işkencehanelerinde düşmanı yenilgiye uğratırken,yoldaşlarına şöyle sesleniyordu: " ***Yoldaşlar, bu yola feda ise canımız, susmasın silahlarımız!***" Yankılandı bu ses,bütün Türkiye'de. Ve bu sesin gerçekliği, bugün TKP/ML'nin inanılmaz direncini ve yıkılmaz baş kaldırışının felsefesini oluşturdu. Çünkü o ses, enternasyonal proletaryanın sesiydi. Çünkü o, Türk, Kürt, Ermeni ve diğer azınlıklardan Türkiye proletaryasının direniş sesiydi. O ses halkımızın başkaldırışının sesiydi. Kurtuluş o sesin içindeyid. Partimiz O sese kulak verdi ve bugün silahlı mücadeleyi daha da geliştirir duruma gelerek, dağlarda halkımızın kurtuluş umudu oldu. Şehirlerde işçi sınıfımızın, gençiliğimizin önderi oldu.

O ses proleter sınıf kavgasının sesiydi. A. Haydarlar, A.M. çiçekler, M. Yakarlar, Zeki Şeritler, Cemil Okalar bu uğurda toprağa düştüler.

Önderin vasiyetnamesi Süleyman Cihan'la vücut buldu. **CİHAN** haykırdı, İstanbul işkencehanelerinden: ***"Kızıl Direniş Ruhunu Yaşatalım"*** şiarıyla düşmanı kendi ininde yenilgiye uğrattı. O kesitti ölümle yaşam yer değiştirdi.Proletarya savaşı, Hakkı Erdoğanlarla, Veysel Uyar'larla, Ali Karadağ'larla büyük atılganlık, cesaret ve proletaryanın davasına bağlılık ve mücadele Hyarettin **BAKIŞ**'la sürdü, Kazım **ÇELİK**'lerle daha da hızlandı.

İnsan onurunun çiğnendiği, alçakca katliamların olduğu, kalleşlik ve ihanetin kol gezdiği, davanın arkadan hançerlendiği alanlarda ölmek, yaşamak kadar güzeldi. O kesitte yaşam ölümün yerini alır. Büyüklüğüne erişmek zor olur.İşte o ölüm, Munzur Dağı kadar büyüktür. Bu ölümün büyüklüğü; ***"ölünmesi gerektiği yerde ölünmülidir"*** özdeyişinin kendisidir.

I2 Eylül faşizminde döğüşmek büyük yürek,sarsılmaz inanç istiyordu. Faşizmin apoletli cellatlarına karşı gerilla vuruşunu vurmak, mukavemeti ülke sahtında yükseltmek daha zordu. Önemli olan bu zoru başarmaktı. Sınıf mücadelesinin bu zolu dönemlerinde yıkılanlar oldu, dökülenler, davayı terkedenler ol-

du. Örgütü tasfiye etmek isteyenler oldu. Dönemecin sorunlarını kaldıramayan ayrılıkçılar oldu.Parti önderliği tam da bu dönemde gerilla savaşını yükseltmek, güçlendirmek kararını aldı.Örgütün tüm olanaklarını bu yola seferber etti. 87 Dabk ayrılığında sıfırdan başladı.Önemli olan siyasetin doğruluğuydu. Dabk bunu kavramadı ve proletarya partisini tasfiyeci bir duruma düşmekten kendini kurtaramadı.Ama doğru olan siyaset yaralarını kısa zamanda sarmasını da bildi ve gerilla savaşını her geçen gün adım adım, can vere vere yükselti.Düşen savaşçıların yerini kat kat fazlaları aldı.Böylece dağlar daha da kızıllaştı Dersim halkı partimizi bağrına bastı.Köylüler düşmanın yoğun baskılarına inat partimizi destekledi.

Savaş öylesine acımasızlığını dayatıyor ki, onsuz, günümüz koşullarında sınıf mücadelesini ilerletmek. Düşmanı arça parça yok etmek mümkün değil. Düşmanın tahakkümünü ortadan kaldırmanın yolu, gerillo savaşıyla kıvılcımı tutuşturmak vardı, Kürdistan dağları Yoksul halkı sömürü cenderesinde kurtuluşa götürecek güç vardı.Okulda okuyan öğrenciyi, fabrikada çalışan işçiyi,tarımla uğraşan köylüyü silahların eleştirici gücü dönüştürüyordu, devrimcileştiriyordu.Yeni bir düzen için, yeni tip insanlar için... Neden bu güce can-kan verilmesin ki! Partimiz bu amaçla yeni yeni partizan savaşçılar gönderiyordu dağlara. İşte 3 Ekim'90 da Pülümür çatışmasında ölen 4 yoldaşımız da saflarımıza almak için randevülerine gittim. Biz onlara Kerim, Salih, doğan ve reis diye bağrımıza bastık.Randevülerine gittiğimiz de sevinçlerinden adeta uçuyorlardı.Kuş kadar hafif olmuşlardı.Ağızlarından çıkan ilk söz, "***Özgürlüğümüze kavuştuk***" du.Niçin özgür olmasınlar ki,gerillalar halkın özgürlüğü değil miydi?

Gerilla yaşamına adapte olmak için sabırsızlanıyorlardı. Askeri kurallardan günlük yaşama kadar, savaşla ilgili her şeyi öğrenme hırsıyla doluydular. Halkın çıkarlarından başka çıkar gözetmiyorlardı. halkın yaşamını gördükçe kinleniyor, gözleri ateş fışkırıyordu.

Ve Kürdistan hiç de Samsun'a, İstanbul'a ve Ankara'ya benzemiyordu. Kürdistan'ı uzaktan tanıyorlardı. Reis, Kerim, Salih Türk kökenliydi. Gerilla yaşamını, halkın çektiği acıları TİKKO'ya katıldıkları andan itibaren doğrudan yaşamaya başladılar. Düşmana darbe vuranın yöntem ve araçları üzerinde konuşuyor,düşman taktikleri ve uygulamaları hakkında daha detaylı bilgiye sahip olmak için halkı sorguluyorlardı, halktan öğreniyorlardı. Muazzam bir bilgi açlığını giderme isteğini onlarda sevinerek gördüm

Taşıdıkları tek bir ideal vardı: Sömürüsüz bir düzen için gerekeni yapmak. parti önderliğine inançları tamdı. TİKKO'nun halkın içinde kök saldığını görünce gözleri parıldıyordu.Halkın kurtuluş mücadelesinde "***ölüme her an hazırız***" diyerek, yoldaşlarına umut veriyorlardı. Bir devrimcide olması gereken hususlar yeterince vardı.Özgüven, alçak gönüllülük,fedakarlık, partiye, devrime, halka güven, eleştiriözeleştiri, samimiyet, öğrenme ve öğretme özellikleri kişiliklerinde somutlaşmıştı. kısa süre içinde burjuva okullarında öğrendiklerini proleter okulunun yöntemleriyle birleştirmesini ve kendilerini dönüştürmesini bildiler ve bu konuda hızlı bir adım atmışlardı. Gelişmeler bunu gösteriyordu.

Birgün sohbet ederken; "öleceksiniz yoldaşlar, öleceksiniz parti için, halk için, devrim için" dediğimde, "***o ölüm hoş gelmiş sefa gelmiş***" sevinç çığlığını attılar. Hayat dolu bu yoldaşlarımdan I Ekim'90 da başka bir alana görevim için ayrılırken, "geleceğin komutanları, görevinizde başarılar" espi-

uğruna ölümlere gidip geldiğimiz

Bir gerilla birliği siyasi eğitim yapıyor

ARNAVUTLUK NEREYE GİDİYOR?

Bu soruyu sormak için yeterince neden var. Son aylarda dikkat çekici bazı gelişmeler gözleniyor. Ancak soruyu yanıtlamada ihtiyatlı olmayı gerektiren belli bir muğlaklık,yeterince açık olmayan bazı noktalar ve çelişik olgular da var. Çok sağlıklı bilgilere sahip değiliz. Burjuva basın yayın tekellerinin aktardığı gelişmeler içinde uyduruk ve spekülatif yönler bulunabileceğini de akıldan çıkartmamak zorundayız. Gene de, son haberlerin 5-6 ay öncekine benzer balonlardan ibaret olmadığı çok açık. Görünen o ki AEP ve AHC, emperyalizmin bunaltıcı baskıları karşısında eski dik başlı tavrından çark etmeye, eğilip bükülmeye, ufaktan tavizler vermeye başlamıştır. Batılı emperyalistlerin, RSE ile işbirliği içinde Doğu Avrupa'daki blok üyesi ülkeleri uluslararası mali sermayenin birer açık pazarı durumuna getirdikten sonra geriye kalanlar içinde en çok üzerine vardıkları iki ülke olarak Arnavutluk ile Küba'yı kıyaslayacak olursak, Kuba'nın kendi geleneksel çizgisinde Arnavutluk'tan daha direngen davranmakta olduğunu söyleyebiliriz. Bize göre ilginç olan, AEP'in belirgin şekilde çözülmeye başlamış olması değil, bir kaç aydır bu durum gozlenirken ülkemizdeki AEP'çi akımların sanki hiç bir şey yokmuş gibi tek söz etmemeleri ve AHC'nın halen "yıkılmaz bir sosyalist kale" olduğu imajını suskunluk içinde sürdürmeleridir.

KISA BİR GENEL BAKIŞ

Doğu Avrupa ve Arnavutluk:

Önce şunu belirtelim ki, AEP ve AHC, son yıllara kadar "komünist"lik iddiasıyla ülke yöneten partiler ve "sosyalist" geçinen devletler içinde en az bozulmuş olan, dolayısıyla olumlu değerleri bağrında en fazla yaşatan parti ve devlet durumundaydı. O da Marksizm-Leninizm'den sapmış, revizyonist bir parti durumuna gelmişti ama, diğerleri kadar tahripkâr bir revizyonizm değildi bu. Görülebildiği kadarıyla revizyonist yöneticiler ve bürokrasi, diğerlerinde olduğu gibi ayrıcalıklı bir zümre, sömürücü bir sınıf oluşturmuş değildi. AEP revizyonizminin kapitalist restorasyona giriştiğini gösteren ciddi veriler yoktu ortada. İdeolojik siyasal açıdan bir geri dönüş sürecine girilmiş olsa da, bu sürecin tamamlandığını söylemek mümkün görünmüyordu. Bu yüzden, hep ihtiyatlı bakmakla birlikte, Arnavutluk'un sosyalist bir ülke olmaktan çıktığını söylemedik bu güne dek.

Sosyalist ekonomik-toplumsal yapının bürokrat tekelci kapitalizme dönüştürülmüş olduğunu söylediğimiz diğer ülkeler, son bir yıl içinde ard arda liberal değişikliklere sahne olurken, bu gerçekliklerini bütün gizli kalmış yönleriyle ortaya döktüler. Geçen otuz yıl zarfında buralarda sosyalizmden eser kalmadığı açıkça görüldü. "Sosyalizm" adına yaptıklarıyla geniş halk yığınlarını sosyalizmden soğutan, görünüşte karşı durdukları liberalizmin tohumlarını aslen kendileri serpmiş olan, en sonunda bir kısmı liberallerle açıktan elele verip bir kısmı iktidardan el çeken, bürokrat ayrıcalıklarını terketmemekte ısrarlı kimisi de ayak dirediği kaygan zeminde düşürülen eski revizyonist yöneticiler, bunların yerini alan parti içi liberal kanatlarla parti dışı burjuva güçler ve en başta da bu değişimin öncülüğünü yapan yeni Sovyet revizyonistlerinin lideri Gorbaçov, sosyalizmin açık düşmanı Batı emperyalizmine "zafer" çığlıkları attırdılar. Evet, şimdi Batı'daki emperyalist-kapitalist sistemle biçimsel farkları da hızla ortadan kalkarak aynılaşan "sosyalist" ülkeler, öz olarak uzun zamandan beri sosyalist olmaktan çıkmışlardı aslında. Son bir yılın hızlı değişimi, çoktan geri getirilmiş olan kapitalizmin, devlet mülkiyetine dayalı merkeziyetçi bürokrat modeli yerine, özel mülkiyete dayalı "serbest piyasa" modelinin geçirilmesi ve siyasal üst yapının da buna benzer şekilde liberalize edilmesiyle ilgili oldu. Bir anlamda maskeyi kaldıran bu değişiklik, sosyalizmin yerinde yellerin estiğini gösterdi.

Bütün D.Avrupa'da gözlenebilen bu durumun bir istisnasını, başından beri Sovyet revizyonizmine karşı çıkan, sosyal-emperyalist blok dışında kalan ve ondan önceki Yugoslav revizyonizmine karşı da ön saflarda mücadele etmiş olan Arnavutluk oluşturuyordu. Hem emperyalizme, hem de sosyal-emperyalizme karşı bağımsızlığını koruyan bu ülke, yönetiminin farklı türden revizyonizme dönüşmüş çizgisiyle ilerisi için fazla umut vermemekle birlikte, sosyalizmi tek olarak yaşatan ve liberal burjuva rüzgârlarından en az etkilenen ülke durumundaydı.

Avrupa Dışı Bazı Ülkeler

(Küba, K.Kore, Vietnam, Kamboçya, Çin...)

Avrupa dışında ise, Rus sosyal-emperyalizmine bağımlı ülkelerin çoğu, Gorbaçov'u izleyen revizyonist yönetimleriyle sessiz sedasız liberal değişime ayak uydurmaya başlamış olup, belirgin şekilde yalnız Küba yönetimi muhalefet ediyordu.Castro'nun Gorbaçov çizgisine ve ABD'yle işbirliğine karşı durması, Küba'nın Arnavutluk gibi bağımsız ve sosyalist bir ülke olduğunu göstermemekle birlikte, Romanya örneğinden de farklı olarak, savunulacak özelliklere sahip bir direniş mevzisi oluşturdu. Yakın zamana kadar Rus sosyal-emperyalizminin gölgesinde kalan, ABD emperyalizminin baskıları karşısında direnirken

dünyanın bir çok bölgesinde sosyal-emperyalist hegemonya faaliyetlerine güç veren, bu yönüyle olumsuz rol oynayan Küba yönetimi, bazi yönleriyle D.Avrupadaki blok üyesi ülke yönetimlerinden farklı olarak daha olumlu bir görünüme sahipti. Nesnel olarak sosyal-emperyalizme hizmet ederken, öznel açıdan ezilen ulus ve halk hareketlerine destek olup dünya devrimini ilerletme kaygısını taşıdığı, yani belli bir iyi niyet içinde hareket ettiği görülmekteydi. Yine kaba bir gözlemle bugünki Küba toplumunun yapısı, ipliği pazara çıkmış D.Avrupa ülkelerinden farklı olarak, daha eşitlikçi, daha az ayrıcalıklı ve burjuva liberal etkilere karşı daha dayanıklı bir dokuya sahip gözükmektedir. Bu konuda pek sağlıklı bilgilere sahip değiliz, şu anki görünümü biraz ya da fazlasıyla yanıltıcı da olabilir. Küçük-burjuva çizgide yapılmış bir devrim, sonrasında özü burjuva olan Kruşçev-Brejnev revizyonizminin ağır etkisi, sosyalizm adına sosyal-emperyalizme yandaşlık ve en sonunda onun klasik emperyalizmle bütünleşmesi karşısında şaşkınlıkla karışık bir savunma pozisyonu, pek istikrarlı bir gelecek vaadetmiyor.Ancak dikkat çekmek istediğimiz, onun geleneksel olarak RSE etkisindeki diğer örneklerden ve özellikle D.Avrupa'dakilerden daha ileri olduğu, en son durumda ABD-RSE işbirliğine dönüşmüş emperyalist baskı ve tahakküme karşı belirli bir direniş içinde bulunduğu ve bunun desteklenmesi gerektiğidir.

Küba dışında geleneksel olarak RSE'ne bağımlı olanlardan Kuzey Kore, Vietnam, onun işgalci desteğindeki Kamboçya yönetimi ve daha başkaları belirgin bir direniş göstermemekte, ABD-RSE işbirliğinin öngördüğü şekilde hareket etmektedirler. Kuzey Kore, Almanya örneğine benzer şekilde, Güney Kore'yle birleşme yoluna sokulmuştur. Bu süreç o kadar hızlı ilerlemiyorsa da, Kim İl Sung yönetiminin sözkonusu plana karşı açık ve net bir tavrı yok. Diyalog başlamıştır. Gorbaçov D.Almanya'nın satışını tamamladıktan sonra bu ülkeyi de satma çabasında başarılı gözüküyor. Kamboçya sorununda da ABD-RSE aynı politika üzerinde birleşmişlerdir. Kendi denetimlerinde bir uzlaşma hükümeti oluşturup Kızıl Kmerlerin gerilla savaşını tasfiye etmek istiyorlar. Amaç bütün Çin Hindi'ni yeni emperyalist oluşuma uygun şekilde yeniden yapılandırmak, bütün diğer sömürü ve talan bölgeleri gibi burayı da dikenlerinden arındırmak, kontrol dışı gelişmeleri önlemektir. Kızıl Kmerler üzerinde belli bir etkinliği olan Çin yönetiminin de ABD-RSE işbirliğine katıldığı ve uzlaşma planına destek verdiği görülüyor. Bir süre bu emperyalist plana karşı duran Kızıl Kmerlerin son durumda yumuşamaları ve bir koalisyon hükümetine rıza göstermeye başlamaları, bundan ayrı düşünülmemesi gereken bir gelişmedir.

Kimilerine göre Çin yönetimi, ABD-RSE işbirliğine yandaş ve destekçi değil de, karşıymış (!). Deng Hsiao-Ping revizyonizminin ülkemizdeki uzantısı Üç Dünya'cı Aydınlık geleneğinin devamı SP'liler böyle bir hava veriyor. Hatta Çin yönetiminin "sosyalizmi savunarak emperyalist baskılar karşısında direndiğini" ileri sürüyorlar. Gerçekte ise savunduğu şeyin sosyalizm olmaması bir yana, Çin yönetiminin Arnavutluk ve Küba gibi emperyalistlerden gördüğü ciddi bir baskı ve buna karşı direnişi de söz konusu değildir. Hiç bulandırılamayacak bir gerçek var ortada. Deng iktidarı en az Gorbaçov kadar Batı'nın desteğine sahip olmuştur bu güne kadar. Perestroyka denilen şeyi Gorbaçov'dan önce Deng geliştirmiştir. 80'li yıllar boyunca ekonomik liberalizasyonu artan bir hızla sürdüren Deng revizyonizmi, yabancı sermayeye büyük yatırım kolaylıkları ve sömürü güvencesi veren yasalar çıkartıp çok sayıda serbest ticaret bölgesi de açarak bu ülkeyi mali sermayenin cirit alanına çevirmiş, açık bir pazar durumuna getirmiştir. Ekonomik işbirliği o kadar geliştirilmiş ki, ABD kendi dış ticaretinde Çin'e "en kayırılan ülke" statüsünü tanımış ve 89 Haziran olayları üzerine "kınamalar" yaparken de, bu ülkeye yaptırım uygulamanın doğru olmayacağını söyleyerek sözkonusu anlaşma dahil tüm ilişkilerini olduğu gibi sürdürmüştür. Kısmen tavır alan bazı Batı Avrupa hükümetleri de son aylarda tüm ilişkilerini normalleştirmeye başlamışlardır. BM Güvenlik Konseyi 5 daimi üyesinden biri olan Çin'in Körfez krizindeki tutumu da,bir ara Yüzyıl dergisinin iddia ettiği gibi askeri ablukanın yasallaştırılmasını önleme vb. yönünde olmamış, bugüne kadar ABD'nin çıkartmak istediği tüm kararlara RSE gibi Çin yönetimi de cevaz vermiştir. ABD liderliğindeki emperyalist savaşa BM kılıfı geçirilmesini sağlayacak son bir karara da karşı durmayacağını şimdiden soyleyebiliriz. D.Avrupa'dan esen liberal değişiklik rüzgârlarının Çin'deki muhalif hareketlere yeni bir ivme kazandırmasından endişe eden sosyal-faşist Deng-Liu yönetimi, "sosyalist" söyleme dayalı demagojik propaganda ve sahte sloganlarla "ideolojik eğitim"e ağırlık verip polisiye baskıları da artırarak, sözümona halkı "liberal etkilerden koruma"ya çalışırken, ekonomik liberalizmin Gorbaçov'dan önde bayraktarlığını yapmaktan geri durmamakta, özel mülkiyet ve sömürü olanaklarını her geçen gün büyüterek gelir dağılımını emekçi yığınlar aleyhine sürekli bozmaktadır. Bu durumda onun "liberalizme karşı" görünmesinin tek nedeni, siyasal değişiklikleri önlemek ve iktidar tekelini korumaktır.

Bütün bu örnekleri tek tek daha ayrıntılı irdelemek ve son durumları hakkında daha geniş değerlendirmeler yapmak gerekiyor. Burada asıl olarak Arnavutluk üzerinde durmak isterken, diğerlerine de kısa kısa değinmekte yarar gördük. Tekrar belirtelim ki, Arnavutluk'taki son gelişmeleri de, yeterince ayrıntılı bilgilere sahip olmadığımızdan şu an için genişçe yorumlama olanağımız yok. Başlıktaki sorumuzu bu ölçüde ihtiyatlı yanıtlamaya çalışacağız.

Arnavutluk'a Yönelik Emperyalist-Gerici Kampanyalar, Elçilik Oyunu ve Ramiz Alia'nın Eğilen Boynu

Bu yılın başlarında, hemen Romanya darbesinin ardından, emperyalist güçler ve bölgedeki Yugoslav-Yunan gericiliği Arnavutluk hakkında bir yığın yalan haber pompalayarak, D.Avrupa'da tek başına liberal değişimin dışında kalan bu ülkeyi de aynı yola sokmak istemişlerdi. Akıl almaz şekilde uydurdukları "halk ayaklanması, kanlı olaylar, sıkıyönetim ilanı, göstericilerin toplu idamı" gibi yalanların, gerçekte yaprak bile kımıldamayan Arnavutluk kentlerinde duyulur duyulmaz "acaba bir yerler karışmış da hükümet bizden saklıyor mu, neler oluyor?" şeklinde bir huzursuzluğa yol açıp halkı sokağa dökerek gerçeğe dönüşeceğini umuyor olmalıydılar. Bu provokasyon çabaları sonuçsuz kalınca, "yanlış bilgi edindiklerini" filan söyleyerek kamuoyundan "özür" dilemek zorunda kaldılar. Ama alttan alta bu ülkeyi karıştırma gayretleri sona ermedi. Aylar sonra Batı hayranı bir kaç bin kişinin Tiran'daki kendi elçiliklerine sığınmalarını sağladılar. Arzu ettikleri, bunun peşinden daha geniş kitlelerin harekete geçmesi ve muhalefetin sokak gösterileriyle büyümesiydi. Böyle bir gelişme olmadı ama, elçiliklere sığınma düzeyindeki bir hareket de Arnavutluk yönetiminin bazı tavizler vermesine yetti. Hem de acil taraftan...

Sığınmacılara ülkeyi terketme izninin verilmesi anlaşılır bir şeydi. "Bu ülkeyi beğenmeyen, bağımsız ve eşitlikçi bir düzende gösterişsiz ama insanca yaşamanın onurunu bilmeyen, gidip istediği çöplükte sürünme özgürlüğüne sahiptir" anlamına gelecek bir tavır olarak yanlış da sayılmazdı. Ama bununla birlikte alınan başka kararlar, Ramiz Alia yönetiminin emperyalist baskı ve kışkırtmalar karşısında yaprak gibi titremeye başlamış olduğunu gösterdi. Gerçekten göründüğü kadar halkına sarsılmaz bir güven duysa, elçilik oyunu karşısında telaş göstermez ve emperyalist komploculara derhal "reform" sinyalleri vermezdi.Tiran'dan hemen sonra aynı oyun Havana'da da sahnelendi. Orada yabancı elçiliklere sığınanlar daha az sayıda oldu. Ama bu onca önemli değildi. Sığınanlara çıkış izni verip vermemek de kıstas sayılmazdı. Asıl önem arzeden başka politik tavırlardı. Bu noktada Castro daha dik başlı hareket etti. "Ülkeden ayrılma tehditi biçimindeki şantajlara boyun eğmeyeceğini" açıkladı ve en azından bu süreçte her hangi bir taviz vermedi. Alia ise böyle kararlı bir açıklama yapmadığı gibi, bir kaç gün içinde üç politbüro üyesi ve dört bakanı (İçişleri, Kamu Hizmetleri, Gıda ve Hafif Endüstri bakanlarını) görevden aldı. Komik bir şekilde bütün bu yöneticilerin "yaş sorunu" nedeniyle görevden alındıkları açıklandı. Oysa bu yöneticilerin gerçekten aşırı yaşlanma nedeniyle görevden alınmaları gündemde bulunsa bile, emperyalist baskılar karşısında kararlılık göstermek isteyen bir yönetim, yanlış çağrışımlara yol açmamak için o günlerde böylesi değişikler yapmazdı. Hiç kuşkuya yer yok ki, bu yönetici kadrolar liberal bir uzlaşma yolunda harcandı. Zaten haberi veren ajanslar, görevden alınanların Enver Hoca çizgisinde her hangi bir değişikliğe karşı olan "dogmatik-muhafazakâr" kanattan olduklarını da kaydettiler. Resmi açıklama zevahiri kurtaramadı.

İşin gerçeği, Doğu Bloku'ndaki gelişmelerin kendilerini etkilemeyeceğini söyleyen Alia yönetimi, aylardan beri bu söyleminin aksine işaretler de veriyor ve adeta "biz de bazı değişiklikler yapacağız ama, bunları liberal cereyandan etkilendiğimize yormayın" demeye getiriyordu. Oysa yıllar yılı düşünülmeyen ya da düşünülüp de somut olarak gündeme getirilmeyen şeyler, komşu ülkelerdeki hızlı değişikliklerin hemen ardından gündeme getiriliyorsa, bal gibi etkilenme söz konusuydu. Dahası ilk somut adımların zamanlaması öyle kötü oldu ki, yalnız liberal rüzgâra kapılma değil, aynı zamanda emperyalist baskıya boyun eğme olgusuna delalet etti. Yugoslav ve Yunan gericiliği üzerinden yürütülen ilk provakatif çabalar üzerine Ramiz Alia, "Arnavutluk karşıtı kampanyanın sabun köpüğü gibi dağılacağını" söylemişti. Bunda haklıydı da. Yalan ve iftiradan başka bir şey içermeyen o ilk kampanya, sahiplerine bir şey kazandıramazdı. Ama bunu söylerken,sabun köpüğünden farklı olarak, diyelim ki kar tanecikleri gibi az çok tutacak malzemeye sahip yeni kampanyalar karşısında ne denli kararlılık yansıtmış oluyordu?.. Bunun işaretleri o süre içindeki dış politik tutumunda, emperyalist dünyaya nispeten daha ılımlı yaklaşımında görülebilirdi. Şöyle ki Arnavutluk politikası son aylarda daha çok dışa açılma, daha fazla ekonomik işbirliği, daha az siyasal karşıtlık, daha belirsiz ideolojik mücadele ve daha yumuşak bir diplomatik üslup benimsemeye başlamıştı. Bu da emperyalizme cesaret veriyordu. Elçilik oyunu bu ortamda sahnelendi

ve tutabileceği kadar tuttu.

Üç politbüro üyesi ve dört bakanın tasfiyesiyle aynı günler içinde liberal bir yönelimin ifadesi olan başka adımlar da atıldı. Bunlar başlangıç olarak küçük, fakat Arnavutluk için düşünüldüğünde çok önemli adımlardı. Tiran'da iktidar lehine yapılan 100 bin kişilik gösteride, parti MK sekreteri Veli Gyoni "Kamu hizmetleri ve esnaf kesiminin reorganizasyonuyla ilgili olarak son MK toplantısında tarihi kararlar alındığını" söylüyordu. Bunu aktaran basın, daha sonraki günlerde ise, Arnavutluk'ta "aile işletmeleri"ne izin veren bir yasanın çıkarıldığını duyurdu. Belirtildiğine göre, isteyen aile kendi geçimini daha iyi sağlayabilmek için yasanın gösterdiği alanlarda kendine iş kurabilecek, ancak ücretli işçi çalıştırmayıp aile fertlerinin iş gücüyle üretim yapabilecekti. Bu en basitinden bir küçük özel mülkiyet izni oluyordu.

Konuyla ilgili haberler bir iki cümleden ibaret. Bu yüzden neler yapıldığını tam olarak bilme durumunda değiliz. MK sekreterinin sözünü ettiği "tarihi kararlar" aile işletmelerine izin veren yasa ile ilgili görünüyor. Daha başka şeyler içermesi de mümkün. Fazla netlik yok. Ancak belli bir izlenim veriyor. Ki o da, Ramiz Alia yönetiminin, esasta Enver Hoca revizyonizmini sürdürürken Gorbaçov'un geliştirdiği liberal çizgiden de etkilenerek, emperyalist baskılar karşısında belli bir güvensizlik duygusuna da kapılarak, ama her şeyden önce Marksizm-Leninizm'den sapma sonucu içine düşülen zayıflık ve açmazların ürünü olarak, biraz utangaçca diyebileceğimiz ölçüler içinde bir liberalizasyon hareketine girmiş olduğudur. Bu nerelere varır, şimdiden kesin bir şey söylemek doğru değil, ama bunun iyi bir gidiş olmadığı çok açıktır. Ufak ufak açılan yelken, rüzgâra iyice kapıldığında, bu geminin de gideceği yer bellidir. Bugün küçük aile işletmeleri, yarın beş-on işçi çalıştıracak birimler, öbür gün biraz daha büyükleri, derken sınırsız özel mülkiyet ve emperyalist tekellere her tür hareket serbestliği... Olursa böyle olur zaten. Olmaması için rüzgâra açılmaya başlanmış yelkenlerin toplanması gerekir. Arnavutluk yönetiminin emperyalizme yöründesine girmekte olduğunu gösteren çok önemli bir olgu da, dış politik tutumudur.

Körfez Krizi ve Arnavutluk Politikası: Hani Emperyalizme Karşı Tavır?

Şu aşamada, özellikle emperyalizm tarafından tam teslim alınmak istenen ülke yönetimlerinin gidişatını daha iyi anlamak için, Körfez krizindeki tavırlarına bakmak gerekir. Çünkü bu, dünya ölçüsünde etkileri büyük olacak tarihi öneme sahip bir uluslararası durumdur. Bir nevi turnusoldur.

Sıkı abluka altına alınan ve savaş tehditi artırılan Irak şahsında tüm dünyaya çok açık şekilde ilan edilen bir şey var. Artık birbiriyle çekişmeli iki blok yerine tek bir blok gibi aynı cephede hareket eden, eski büyük rakibini de yanına almış ABD'nin liderliğinde tarihin tanık olduğu en geniş ittifakı sağlayan, mali güçleriyle onu bunu satın alarak BM'de her istediklerini karara bağlayan emperyalistler, "kontrolümüz dışında birşey olmayacak, hizaya gelmeyen kalmayacak, yeni dünya düzenimizi tanımayıp başına buyruk hareket eden ezilecek" diyorlar. Böyle pervasız bir ferman yazmaktalar. Dünya halkları nezdinde hükümsüz bir ferman. Buna en başta ve en güçlü yanıtı kimlerin vermesi gerekir? Şüphesiz komünist devrimcilerin. Daha genelde tüm anti-emperyalist güçlerden bu cepheye karşı dikilmeleri beklenir. Bağımsızlıkta kararlı, hele de sosyalist kalmakta azimli bir devlet varsa, sözkonusu cephenin emperyalist niteliğinden kuşkusu yoksa, "yeni dünya" safsatasının ne anlama geldiğini ve bölgede nasıl bir "yeni düzen" kurulmak istendiğini çok iyi çözümleyecek durumdaysa, dahası bu işin kan ve barutla halledilmeye çalışıldığını apaçık görüyorsa, onun nasıl davranması ve nerede saf tutması gerekir? Yine en önde ve en kararlı şekilde bu cepheye karşı dünya halklarının yanında, değil mi? Evet, burada hiç bir mazerete yer yok.

Gelin görün ki, Arnavutluk yönetimi bu turnusol kağıdına emperyalizm güdümündeki gerici rejimlerden farklı bir renk vermiyor. Ne bir itiraz, ne bir eleştiri, ne bir çekimser tavır... Tarihin en muazzam emperyalist ablukası karşısında Tiran'dan ses yok. Acaba eleştirel bir yaklaşımı var da gürültüye gelip duyulmuyor mu, emperyalist haber tekelleri ambargo mu koyuyor diyecek oluyoruz, ama hayır, ilgisi yok. Küba'nın çekimser ve eleştirici tavrı hemen her kararda duyuluyor. Diyelim ki onun BM Güvenlik Konseyi'nde olması buna imkân veriyor. Ama itirazı olanın bunu duyurması için orda bulunması şart değil. Hükümet olarak bu kararlara katılmadığını açıklasın, gerekçelerini sıralasın, kendini bağlamayacağını söylesin, bakın nasıl yankı yapar.

Demek istediğimiz, muğlak kalan bir şey yok. Arnavutluk yönetiminin tavrı, sessiz bir onaylamadan ibaret. BM kararlarını tanıyor ve katılıyor. Dünya halklarına emperyalizmi teşhir etmenin en vazgeçilmez görev haline geldiği, emperyalist orduların humalı savaş hazırlıkları gördüğü, buna karşı uyarıcılık ve ön saflarda mücadelenin şart olduğu bir süreçte, Arnavutluk yönetimi emperyalizm kavramını bile unutmuş gözüküyor. Açın Tiran Radyosunu dinleyin.

Bir kelime emperyalizmden bahis yok.Emperyalist haydut başı ABD'nin, onunla tam bir işbirliği ve suçortaklığı yapan sosyal-emperyalist SSCB'nin en yumuşak üslupla da olsa eleştirisine rastlanmıyor.Ne var yayında? Arnavutluk hükümeti hangi ülkenin hangi firmasıyla ekonomik işbirliği ve ortak üretim anlaşması yapmış, uzun uzun bunlar anlatılarak "dışa açılma"nın propagandası yapıldıktan sonra, Ortadoğu'daki durum ve gelişmelerle ilgili olarak da "tarafsız" haber aktarılıyor. Yorum filan aramayın. Tiran'ın tavrı mı? Önemli değil!.. Önemli olan haberler. Örneğin Fransız Hükümeti'nin Irak elçilik görevlilerini "kovalaması"!... Sanki, dinleyici bu gibi gelişmeleri daha düzgün şekilde TRT'den öğrenemiyor da, Tiran radyosu bunun için lazımdır. Başka bir şey anlatmıyorsa işlevi ne?.. O da bir kenara, halen kuşku duyacak olana en net yanıtı Ramiz Alia vermiş bulunuyor.Özal'la aynı günler içinde emperyalizmin "Dünya çocuk hakları" şarlatanlığına katılma vesilesiyle ABD'yi ziyaret eden Alia, eğer Türk gazetecileri ve TRT'sinin yaptığı çeviride bir çarpıtma yoksa "Bütün uluslararası camia gibi Türkiye'nin de Körfez krizindeki tutumunun doğru olduğunu" söylemiş. Diğer olgularla birlikte düşünüldüğü zaman, bir çarpıtma aramanın mantığı da kalmıyor zaten.

AEP lideri ve ASHC yönetiminin bu tutumu, onun "devlet olma sorumlulukları" vb. ile açıklanabilir mi? Yani "Irak Kuveyt'i işgal ve ilhak etmekle uluslararası hukuku çiğnemiş, ASHC de BM üyesi bir devlet olarak bu hukuk dışı harekete tavır alan BM'nin kararlarına uymak zorundadır" gibi bir savunu mümkün mü? Hayır. BM üyesi olması,bazı uluslararası sözleşmelerde imzasının bulunması, sosyalist bir devletin böyle davranmasını gerektirmez. Irak'ın işgal eylemini de onaylamazken, başka işgallerin hiç bir yaptırıma konu olmadığı, çifte standartla keyfi uygulamaların yapıldığı ve Kuveyt'in işgali bahanesiyle bütün Körfez'in işgal edildiği gerçeğine dikkat çekerek, her şeyden önce emperyalist müdahale-işgal ve savaş hazırlıklarına karşı çıkması, ayrıca benzeri başka olaylarda tavırsız kalan BM'nin Irak'a yaptırım kararlarına da uymaması gerekir. Arnavutluk yönetimi, şu anda BM'nin tam anlamıyla ABD güdümünde, onun Senato'su gibi çalışan bir kuruluş durumunda olduğunu göremiyor olamaz. Keza "uluslararası hukuk" denilen şeyin yine ABD ve müttefikleri elinde bir oyuncak olduğunu anlamazlık edemez.Sosyalist bir devletin görev ve sorumluluğu, emperyalist "uluslararası hukuk" ve "dünya barışı" sahtekârlıklarına çanak tutmak değil, tam tersine bunlarla mücadele etmektir. Genel doğrular olarak benimsediği bir takım hukuk kurallarını savunma sorumluluğu, bir çok yerde bu kuralları en pervasız şekilde çiğnedikten sonra Kuveyt işgalinde hatırlayan emperyalistleri en azından keyfi tutumları nedeniyle protesto etmesini gerektirir. Ayrıca Körfez'deki olayın muhtevası ilk günlerden itibaren değişmiş, sorun Kuveyt sorunu olmaktan çıkmıştır. ABD'nin bölgeye 300 bin kişilik ordu yığması hangi "uluslararası hukuk" kuralına sığıyor? Bu yetkiyi nereden alıyor? NATO'nun kendi Anayasa'sını da çiğneyerek bölge dışı müdahalede bulunması neyle bağdaşıyor? Daha Körfez olayından üç ay önce BM Güvenlik Konseyi'nin İsrail işgalindeki Filistin topraklarına gözlemci heyet gönderme kararını tek başına veto eden, bu işgalin sürüp gitmesinin baş sorumlusu olan, katliam ve işkencelerin rapor edilmesine bile taş koyan ABD, hangi "uluslararası hukuk"tan söz ediyor?

"Sosyalizmin kalesi Arnavutluk"un en basitinden bunları dile getirmesi gerekirdi işte. İmzalamış olduğu hukuk kuralları önünde sorumluluğu olsun,emperyalist saldırganlık karşısında dünya halklarını savunma görevi olsun, her şey ona aynı yükümlülüğü getirmekteydi. Bu da, tek kelimeyle söylemek gerekirse, emperyalizmle mücadele yükümlülüğüydü.

Son aylarda kendisi de emperyalistlerin çeşitli baskı kampanyalarıyla yüzyüze gelmiş olan Arnavutluk yönetimi,emperyalizme karşı takınılacak tavrın tarihi öneme sahip olduğu böyle bir günde "ben küçük bir devletim, büyük güçlerin hepsi birlik halinde, şimdi onlara tavır alırsam şimşekleri üstüme çekerim, zaten baskıyı artırmak için fırsat kolluyorlar,zıtlaşmak zararıma olur" gibi bir düşünceyle anti-emperyalist tavır sergilemekten geri durmamalıydı. Gerçekten sosyalist bir mevziyi savunacaksa, bağımsızlığını korumakta kararlıysa,böyle bir günde yürekli davranması her zamankinden daha önemliydi. İlkelerden ödün vererek korunacak bir iktidarın Arnavutluk ve dünya halkları için kazanç değil kayıp olacağını, emperyalist cepheye karşı bir siyasal tavır baskıları artıracak olsa bile bundan geri durulamayacağını, bunun yersiz ve gereksiz risk getiren maceracı bir hareket sayılamayacağını, tam tersine şu durumda tavırsız kalışın teslimiyete giden bir uzlaşma oluşturacağını bilmesi gerekirdi.

Biz AEP'in bütün bunları çok iyi bildiği inancındayız. Dolayısıyla basit bir hata içinde olduğunu düşünmüyoruz. Çıkarttığımız sonuç, onun emperyalist baskılar karşısında çok ciddi bir gerileme gösterdiği ve ABD-RSE işbirliğiyle oluşturulmaya çalışılan "yeni dünya düzeni"ne belli bir uzlaşma içinde yavaş yavaş uyum sağlama niyetini taşıdığıdır. Böyle bir yönelim,kendi bölgesindeki çeşitli düzenlemelere katılmasını da gündeme getirir.

devamı gelecek sayıda

Yaklaşan Grev Dalgası İşyerleri Düzeyinde Kalmamalı. Ekonomik Taleplerle Sınırlı Olmamalı.

Emperyalist Savaşa, Savaş Ekonomisine ve Savaş Hali Faşizmine Karşı; İŞÇİLER GENEL GREVE, SİYASİ EYLEMLERE, YASADIŞI GÖSTERİ ve RADİKAL DİRENİŞLERE!

En büyük işkollarından olan metal,tekstil ve maden işkolunda 300 bine yakın işçi, daha küçük başka işkollarıyla birlikte 400 bin işçi şu sıralar toplu sözleşme sürecinde ve grevin eşiğindedir.Bazılarında uyuşmazlık gündeme geldi,bazılarında görüşmeler çıkmaza girdi.Grev kararları peş peşe alınmak üzere.Ancak, bunlar, yine işyerleri düzeyinde ve ekonomik taleplerle sınırlı gözüken gelişmelerdir.

İşçi sınıfımızın harekete geçiş noktasının ücretler ve sosyal kazanımlar olması gayet doğal. Çünkü açlık sınırındadır. 14 yıllık kıdeme sahip ve bu süre içinde 7 toplu sözleşme geçirmiş bir yeraltı maden işçisinin net ücreti halen asgari ücretin biraz üzerindedir. 300-500 bin lira ile bir ailenin yalnız mutfak masrafı bile karşılanamıyor. On yıl önceki geçim düzeyini yakalayabilmek için 1,5-2 milyon lira net aylık ücret elde edilmesi gerekiyor.Buna karşılık devlet ve patronlar 1 milyonu çok görüyor ve elden geldiğince az artış yapmaya çalışıyorlar. Geniş halk yığınlarının yaşamını en çok hayat pahalılığı ve yoksulluk etkilediğinden,işçi ve emekçilerin önde gelen çabası, hatta bütün gayreti ekonomik durumunu iyileştirmeye yönelik oluyor. Tabi yalnız yoksulluktan değil,aynı zamanda siyasi bilinç düzeyinin geriliğindendir. Siyasi hedeflere yönelmeden, demokrasi kavgasını yükseltmeden ekmeğin de yeterince büyütülemeyeceğini kavramamaktadır.

Hakim sınıfların iktidar kesimi kadar muhalefetteki klikleri de işçi sınıfımızın mücadelesini sınırlamak için çırpınıyorlar. Ekonomik taleplerle yürütülen mevzi grevlerin yaygınlaşmasını önleyemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Yeter ki bunun ötesine geçmesin diyorlar.Örneğin DYP sözcüleri, "*genel grevin ülkede kargaşa yaratmak isteyenler tarafından körüklendiğini*" söyleyerek aynı ANAP hükümet temsilcileri gibi konuşmaktadırlar.

Komşumuz Yunanistan'da hükümetin "kemer sıkma" paketi, işçiler ve memurlar tarafından haftalar süren genel grevlerle karşılanıyor. Ülkemizde öncesini saymazsak 10 yıldır "kemer sıkma"nın daniskası uygulandığı gibi,şimdi de *Savaş Ekonomisi* devreye sokulmuş bulunuyor.Genel grevin yasak olması uygulanmasına engel değil. Fakat işçi sınıfını denetimleri altında tutan patron uşağı sarı sendikalar arada bir bunun sadece lafını ediyor. Gerçekte ise, bütün gayretlerini eylemleri önlemek için yoğunlaştırıyorlar. Yükseleceği görülen her grev dalgası, Patronlar gibi onları da telaşlandırıyor.Devlete ve patronlara "biraz daha insaflı davranmazsanız bunlar bizi tepeleyip geçecek" diye sesleniyorlar. Örneğin, TÜrk-İş'e bağlı türk Metal sendikası Başkanı Mustafa Özbek şu uyarıyı yapıyor:

"*İşçinin şu an içinde bulunduğu kötü ekonomik koşullar düzeltilmezse, bu vatan, bu toplum çöker. Artık işçinin tahammülü son sınırına gelmiştir...*" (15 ekim)

Aynı şekilde Türk-İş merkezini bir telaş almıştır. Her zaman olduğu gibi, ama bu kez biraz daha endişeli şekilde, işçi sınıfını denetim altında tutabilmek için bir dizi göstermelik karar alma hazır-

lığındalar. Türk-İş başkanlar Kurulu toplantısında Şevket Yılmaz; "*yeni bir mücadele dönemi başlatıldığını*" dile getirerek, ,yine hükümete "uyarılar" yapmış.Sendika başkanları "işçi mitingi", "iş bırakma" ve 3genel grev" gibi öneriler ortaya tamış. Bu "genel grev" lafı üzerine ABD büyükelçisi Türk-İş genel merkezini ziyaret etmiş.

Bütün bunlar neyi anlatıyor? satılmış sendikaların işçi sınıfımızı aldatma çasbalarını. Yarın grevler yayılıp genel greve dönüşme noktasına gelindiğinde bu alçaklar, Abramowitz'in, Özal'ın, Sabancı'nın istediği gibi bütün enerjileriyle bu gelişmeyi frenlemeye çalışacaklar. Daha özel çabaları da işçi hareketinin "milli birlik ve beraberliği" bozmaması yönünde olacaktır.

İşçi sınıfımız, ülkemizin emperyalizmin hizmetinde savaşa sokulmak istendiği bugünkü koşullarda, çalınan ekmeğinden de önce akacak kanı için ayağa kalkmalıdır. I2 Eylül'ün devam eden katı yasaklarına eklenmiş ve daha da eklenecek olan faşist baskı hükümlerine karşı isyan bayrağı açmalıdır.

I6 yaşındaki bir kız öğrenci "SAVAŞA HAYIR" dediği için tutuklanıyor ve 25 yıl hapis istemiyle yargılanıyor.Bu durum hem emperyalist savaşa, hem de faşist kudurganlığa karşı tüm işçi ve emekçilerin yüksek sesle haykırması için sarsıcı bir örnek olmalıdır.

GREV HAZIRLIĞINDAKİ İŞÇİLER!

İşyeri düzeyinde, toplu sözleşme çerçevesinde ekonomik talepli grevlerle yetinmeyin!Başka işyerleri ve işkollarındaki sınıf kardeşlerinizle birleşerek; emperyalist savaş hazırlıklarına, ülkemizin savaşa sokulması çabasına,Savaş Ekonomisi,Savaş Hali Faşizmine karşı siyasi sloganlar eşliğinde,demokratik hak ve özgürlüklerimizi dile getiren taleplerle ve Devrim şiarlarıyla **Genel Grev Örgütlenmelerine Katılın!** Işyerlerinizde,sendikalarınızda,mahalle ve semtlerinizde emperyalist-gerici savaşa karşı yürütülen devrim kampanyalarına katılın, bu kampanyaların örgütlenmesinde doğrudan görev alın.İşyeri grevlerini fabrika işgallerine dönüştürün. Devrimci şiarlarla militan direnişler yükseltin, pankartlarınızı açın,barikatlarınızı kurun, asker-polis saldırıları karşısında kan ve can pahasına mevzilerinizi savunun.

Partimiz TKP/ML'ye bağlı işçi ve emekçi yoldaşlar, tüm devrimci işçi ve emekçiler: Bu mücadeleyi yükseltmede öncülük görevi,asıl sorumluluk yükü sizlerin omuzlarındadır. Genel grev, işyeri direnişleri ve her alandaki eylemlerde,emperyalist savaşa ve faşizme karşı mücadelede, ilkeli eylem birlikleri ve yüksek bir dayanışma duygusu içinde militan komünist ruhla öne atılın!

Ekim-Kasım'90

Pzn. günlüğü baştarafı sf.25

risini yaptım. yoldaşlar, hep bir ağızdan; "***Biz mevki için savaşmıyoruz, halkımızı kurtuluşa götürmek için savaşıyoruz***" diye çıkıştılar. "***Önderimizin çizdiği kızıl güzergahta savaşmaya devam edeceğiz, bu böyle bilin***" diye konuşmayı kesip, birbirimize sarılarak başarılar dileyip vedalaştık.

Savaş koşullarında belirsizlik çoktur. Ölümün ne zaman, nerede, nasıl olacağı belli değildir.Dağ başlarında, gecenin kör karanlığında, evde, bir kömde, köy çıkışında, dere ağzına kurulmuş kalleş pusu'da, tan ağırışı uyku mahmurluğunda,yani her an her yerde ölüm seni gelir bulur.Nitekim, 3 Ekim sabahı,benim 4 can yoldaşımı uyku mahmurluğu içinde kaleş ölüm buldu. Onlar dağ ilk geldikleri zaman ne denli sevinç duyduğumu burada anlatmak çok zor. Her gelen yeni zafere biraz daha yakınlaştığımızın bin göstergesi oluyor.Ama, her giden biraz daha kinimizi arttırıyor, enerjimizi yoğunlaştırmamıza neden oluyor. İhbar sonucu Faşizmin apoletli ordu birlikleriyle girişilen çatışma Reis, Kerim, Salih ve Doğan'ı bizden aldı.

Ah Dersim, seni anlatmak, seni yaşamak,seni yazmak zor. Yoldaş kanıyla sulandıkça güzelleşiyorsun, düşmanın kestiği ormanlar daha bir gür çıkıyor. Jel Dağı'ndan Munzur Dağı'na,Beyaz Dağı'ndan Yel Dağı'na şehitler yatağı, kavganın doruğu Dersim... Sen şehitlerinle yüreğimizde, kavganla bilincimizde yaşıyorsun. O erişilmez dağların doruklarında **TİKKO**'nun kızıl bayrağı dalgalanıyor,dalgalanacak; Yeni Demokratik Türkiye'yi yaratana dek...

Yoldaşlar; sizi yüreğimize gömdük, bilincimizde yaşatacağız!

Siz Çok Yaşayın Dağların Partizenları

Dersim'den Bir Gerilla Komutanı

---

savaş ekonomisi, baştarafı sf.16

kelimenin tam anlamıyla açlığa mahkum ettiği yoksul kitlelere, dünyada eşi görülmemiş biçimlerde ölüm saçıyor. Ekim ayı içinde İstabul-sarıyer'in gecekondu mahallesinde büyük bir facia yaşandı. Adı "mantar faciası" ! Gerçekte yokluk ve açlığın getirdiği bir trajedi. Sayı daha da artmazsa 25 kişi öldü, yüzden fazlası hasta ve sakat! Bunların hepisi en yoksul emekçiler, işsizler ve çoğu kez ekmek parasını bile bulamayan insanlar. Devlet, TV'den uyarı üzerine uyarı yapsın. "Ölsek bile yeriz" diyorlar. Evet, bu, Türk komprador ekonomisinin yaptığı bir katliamdır.

Ekonomide Savaş hali'ni Krizin başından beri uygulayan egemen sınıflar, siyasal alanda da Savaş Hali ilan etmek için gelişmeleri bekliyor, fakat bu arada askeri faşist önlemleri arttırmaktan da geri durmuyorlar. Korkuları, yükselen devrimci mücadele

ve halk hareketleridir. Yeniden yükselmesi kaçınılmaz olan işçi hareketleri, Kürt halkının toplu direnişleri ve her alanda yaygınlaşacak mücadelelerdir. Bir yandan halkımızın bunca zam ve zulüme gösterdiği tepkilerinin sınırlı kalmasının rahatlığı içinde yeni yükleri bindirdikçe bindiriyor. Fakat, öbür yandan bundan sabrın da bir sınırı olduğunu bilerek patlamalara karşı sıkı önlemler alıyorlar. Halkımız daha mücadeleci olmak zorundadır. * * *

okuyucu mektubu

SINIFA KARŞI SALDRI ARTARAK DEVAM EDİYOR (Cihaner Konfenksiyon'da Durum)

Bir bütün olarak emperyalizmin ve Saddam faşizminin zenginlik dalaşının faturası bugün dünya halklarına ödettiriliyor. Bütün emperyalistler hep bir ağızdan çekil parsellediğimiz, sömürdüğümüz Kuveyt'ten diyorlar.

Ülkemizde de kriz hemen etkilerini gösterdi. Zaten senelik yüzde yüzleri aşan enflasyon,son zamlarla ikiye üçe katlandı.Uşak patron-ağa yönetimi,efendilerinin tarifesine hemen uydular ve 'ne buyurursanız yaparız' dediler. Zam, zam, zam... Peş peşe sıralandı. petrole ve dolayısıyla her şeye yüzde yüzlere varan zamlar uygulandı. Vergi limitleri yükseltildi. Yeni vergiler getirildi. Burjuva basını bile trilyonlarca liranın halkın cebinden çalınarak emperyalist emeller uğruna harcanacağını yazdı.

Zaten kısıtlı olan örgütlenme,yeni uygulanan politikayla sendikalara greve gitmeme konusunda yeni baskılar oluşturulmaya başlandı.İşten atılmalar hızlandı.Emperyalist oyunları teşhir için yapılacak veya yapılmak istenen hiç bir faaliyete izin verilmedi. Devrimci basın üzerindeki baskılar daha da arttırıldı. Emperyalist ve faşist haydutlarının gaye ve amaçlarının faturası halklara çıkartıldı. İşçi sınıfımız sınıf sendikacıların önderliğinden yoksun olduğu için, kriz süreci boyunca genel sınıf tavrını ortaya koyamadı. Hatta sarı sendika ağalarından efendilerinin istekleri doğrultusunda verdikleri beyanatlarla emperyalist oyunları desteklediler.Sınıf üzerindeki baskı,katmerleşen milli zulüm ikincil plana, hatta unutturulmaya çalışıldı. Kriz etkilerini direk sınıfı da etkiledi.

Deri sektöründe önemli bir yeri olan konfeksiyonlarda önemli ölçüde işçi potansiyeli bulunmaktadır. Bu potansiyel örgütsüzdür. Uzun yıllardır başta Deri-İş sendikası olmak üzere hiç bir sendika örgütlenme konusunda diğer örgütsüz olan iş kollarında olduğu gibi, bu sektörde de örgütlenme çalışmaları yapılmamıştır. Bunlar sınıf sendikacılık tavrından uzak, sınıf adına reformist ve revizyonist düşüncelerdi. İşçiler yoğun baskı ve sömürü sonucu harekete geçtiler. Deri -İş ile ilişkiye geçerek üye başvuru formalarını doldurdularb Sınıf içindeki işveren uşaklarının ihbarları ve 'Arapistan da kapanan işçileri çalıştıracağım' gerekçesiyle 150'ye varan işçiyi işten atma çabası iş yerinde ayaklanmaya dönüştü. "Ya hep ya hiçbirimiz" tavrı ile direniş başladı.İşveren çevik kuvvete başvurdu.Coplu saldırı sonucun da zorla, işçiler fabrika içinde dövülerek,yerlerde sürüklenerek dışarıya çıkarıldı. Günlerce karakollarda tutulan işçiler isyan çıkarttıkları gerekçesiyle sokağa atıldılar.

Çıkarılması gereken şudur; işçi sınıfı sınıfsal temelde kendi öncüsünün çelik iradesiyle fabrikada, tarlada, sendikalarda, kitle örgütlerinde örgütlenmediği sürece ve mücadelesini sınıfsal temelde yürütmediği sürece, yenilgiler kaçınılmazdır. Çünkü bizim ülkemizde yasal hiç bir örgütlenmenin garantisi yoktur. Ancak, burjuvazi izin verdiği sürece örgütlenme ve o temelde mücadele etme hakkına sahiptir. Sendikalarımız sınıf örgütleri olmadığı sürece sınıfın ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını savunamazlar. Sınıf bilimi ile donanmayan hiç bir örgüt sınıfına doğru önderlik edemez.

YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞLAR!

YAŞASIN HALKLARIN EMPERYALİSTLERE VE FAŞİSTLERE KARŞI ONURLU DİRENİŞİ!

Bir Grup İKK Okuru

TKP/ML'yi güçlendir TİKKO'nun Silahlanmasına Yardımcı ol! Gerilla Savaşına Katıl!

İSMAİL HAKKI ADALI

7 Ekim 1988 Tuzla
altın renkli bedenler
bakın
bakın!
toprak kabarmış
çatlamış mermer
yeni bir çağ gibi uzanmış
altın renkli bedenler
gülerek
el ederek selamlıyor sizleri
sanki kalkacakmışcasına
kıpırdanıyor güzeller
örtün üstünü örtün!
aman ha!
üşümesinler
tuzlada pusulanan
şu kızıl karanfiller

FEVZİ YALÇIN

KEMAL SOĞUKPINAR

Mustafa TEKİN

REFA ŞEN

Ser verip sır vermeyen MEHMET ZEKİ ŞERİT, düşmanı ininde yenen komünist yoldaşımızı ölümünün 13. yıldönümünde mücadeleci bir ruh ve boyun egmez bir başla anıyoruz!

Dağların BABA'sı

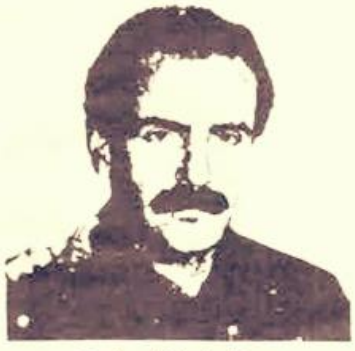

Baba Erdoğan

Saygıyla Anıyoruz!

Mücadelemizde Yaşıyorlar

"ve avunmasın ağrılar söyleşeceğiz daha
daha döğüşeceğiz tetik dursun kalbimiz"

Ünal KÜÇÜKBAYRAK

M. Kemal YILMAZ

Zeki UYGUN

Hüseyin TOSUN

İbrahim POLAT

Rıza SÖKMEN

Kamile ÖZTÜRK

Mustafa SARITAŞ

A. Rıza BOYOĞLU

Şenol YOL

İsmail DOĞAN

Dokuz ışık seli şavkıdı dağbaşlarında
Direniş türkülerini çoğaltan dokuz yürek;
Kavgamızla yaşatacağız anılarınızı.